

Giáo Chủ Ma Giáo Có Lúm Đồng Tiền

Contents

Giáo Chủ Ma Giáo Có Lúm Đồng Tiền	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	60

Giáo Chủ Ma Giáo Có Lúm Đồng Tiền

Giới thiệu

Tựa gốc: Ma giáo giáo chủ tha hữu cá tửu oa
Thể loại: Giang hồ ân oán, tình hữu độc chung, cổ đại không tưởng, chủ th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-ma-giao-co-lum-dong-tien>

1. Chương 1

Editor: Hồ ly tinh

Giáo chủ Giang Tuyết từ nhỏ đã được dạy: Không được cười.

Giang Tuyết không được cười là có nguyên nhân. Làm một Giáo chủ Ma giáo là phải tà mị cuồng quyền phóng đảng bất kham. Nhưng nếu Giang Tuyết nở nụ cười sẽ có lúm đồng tiền bẩm sinh nho nhỏ trên má trái.

Lúm đồng tiền thì lúm đồng tiền, còn cổ tình cười tươi rói, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Sở trưởng lão chỉ tiếc mài sắt không thành kim. Phi! Đường đường là Giáo chủ Ma giáo, đáng yêu cái rắm! Thật quá bồi nhọ tôn nghiêm Giáo chủ!

Bé cưng nào mà chả cười? Y mới năm tuổi, thấy cái gì cũng thật mới mẻ thú vị. Không cần thận nhìn thấy một con thỏ trắng lông xù như nắm tay, Giang Tuyết nâng tay nhỏ che miệng, lặng lẽ hé miệng nở nụ cười. Bốp!! Một cái tát không lưu tình hạ xuống mặt y. Thỏ trắng nhỏ lập tức biến thành thỏ hồng nhỏ.

Giang Tuyết khẽ cau mày, khóe miệng rủ xuống. Lại bị lớn tiếng mắng: Không được khóc! Nước mắt vừa trào lên nóng hổi đảo quanh hốc mắt lại phải hấp hấp mũi nuốt xuống.

Bản lĩnh thận trọng của Giáo chủ Ma giáo được rèn luyện ra từ đó.

Năm Giang Tuyết mười bảy tuổi, trở thành Giáo chủ thiếu niên của Tể Nguyệt giáo. Tất cả các Giáo chủ Ma giáo đều tà mị cuồng quyền, trên dưới bản giáo đều biết, giáo chủ ta là tà, nhưng mà là tà môn tà.

Một Ma giáo, công việc hàng ngày chính là cướp đốt giết hiếp, không chuyện ác nào không làm. Giáo chủ thoát nhìn tà mị cao lãnh, bề ngoài chúng sinh, kỳ thực phải luyện công phu không biết ngày đêm, vốn là một thiếu niên trong sáng đáng yêu cứ thế bị Sở trưởng lão dưỡng thành một tượng băng không hơn không kém. Trên bản chất Giáo chủ còn là một bé cưng nuôi dưỡng trong khuê phòng ở Ma giáo, chưa bao giờ được va chạm với giang hồ bên ngoài.

Bên trong Tể Nguyệt giáo cũng từng có va chạm mâu thuẫn, không phải trấn giữ không được, mà là do Giáo chủ bên người Sở trưởng lão, cùng hai vị Tả Hữu hộ pháp gây ra.

Hồi còn nhỏ Giáo chủ rất hâm mộ Sở trưởng lão, nhưng bây giờ thì không, vì lão đánh không lại y.

Các đời Giáo chủ Ma giáo trước lúc rời đi đều song túc song phi mà đi. Cùng một đại hiệp chính phái, đi. Mỗi một đời Giáo chủ sau khi gặp được tình yêu, sẽ phải lưu lại một bé cưng xui xẻo thay bọn họ quản sự.

Lại như đồng thoại phương Tây, công chúa và ác long nhất định sẽ nảy sinh tình cảm, theo thông lệ giang hồ, tuyệt phối với Giáo chủ Ma giáo phải là một thiếu hiệp chính phái dương quang chói lọi.

Vốn muốn Giáo chủ có thể cảm dỗ một minh chủ võ lâm, chỉ là, điều này (sẽ) lại gây tranh cãi quá lớn.

Nhưng mà Giáo chủ từ nhỏ bị nuôi quá tốt, cái gì cũng không biết. Có thể là do Tể Nguyệt giáo từ từ suy thoái, mấy thiếu hiệp chính phái tìm tới cửa trừ gian diệt ác lứa này, lứa nào lớn lên cũng đều tương đối, ân, không lý tưởng.

Giáo chủ không thích, Sở trưởng lão cũng thấy ngứa mắt. Mắt thấy Giáo chủ dần dần lớn lên, mà Giáo chủ phu nhân vẫn chưa thấy tầm hơi, Sở trưởng lão rất ưu sầu. Lão nghĩ đi nghĩ lại, nếu không vào trực tiếp từ cửa lớn, không phải còn có lòng đất gì đó sao? Play nằm vùng này kia, quả thực cũng rất lãng mạn mà.

Tả Hữu hộ pháp đến nhận mệnh, lập tức bắt tay thanh lý môn hộ, đem toàn bộ Giáo phái từ trên xuống dưới triệt để thanh tra một lần, mục tiêu là để bắt được đối tượng của Giáo chủ. Kết quả, không có kết quả, Tể Nguyệt giáo mấy năm qua không làm việc gì gây hại quá lớn đến giang hồ, chỉ làm chút công tác cướp đốt giết hiếp thuộc bốn phận, đám chính phái nhân sĩ ngay cả bỏ ra một người nằm vùng cũng không thêm.

Sở trưởng lão rất lo lắng.

Lão đẩy cửa đá mọc đầy rêu xanh ra, sàn cung điện âm u lạnh giá, Giang Tuyết đang ngồi trên bảo tọa đặc chế từ bạch cốt xem thoại bản, trên mặt không lộ biểu cảm gì, hai chân rung nhẹ. Tả hộ pháp đứng bên cạnh y trong coi.

(*) Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này (Theo wp Hàn Trang Trang)

“Trưởng lão.” Thấy lão vào cửa, Giang Tuyết đứng lên.

Sở trưởng lão “A” một tiếng, xua tay bảo y ngồi xuống. Thấy lão không nói gì, Giang Tuyết mở miệng trước: “Trưởng lão, ta muốn ra ngoài.”

Theo lý thuyết, lấy địa vị Giáo chủ bây giờ, Sở trưởng lão không có quyền hỏi đến. Thế nhưng tiểu Giáo chủ không biết việc đó, cho nên lão hỏi thêm một câu: “Đi làm à?”

Giang Tuyết mặt không hề cảm xúc: “Đi tìm phu quân.”

Sở trưởng lão nghe vậy, vỗ đầu một cái. Đúng vậy! Sao lão lại không nghĩ tới chứ! Cũng có rất nhiều Giáo chủ Ma giáo sau khi ra ngoài đã cùng thiếu hiệp chính phái xảy ra một đoạn tương ái tương sát ân oán tình cừ, triền miên như vậy, tất thành giai thoại!

“Vậy nếu không tìm được thì sao?” Sở trưởng lão nhìn thấy bàn tay Giang Tuyết nắm chặt, hơi lo lắng y chỉ là tâm huyết dâng trào nhất thời.

“Ta trực tiếp đi tìm mình chủ vô lâm.”

Tốt! Có chí khí!

Hơn nữa Giáo chủ tương lai của bọn họ còn phải nhờ đây mà ra, cho nên, tướng công đi nghênh đón vợ, có gì không tiện đâu.

Sở trưởng lão hài lòng gật gật đầu, đây mới là Giáo chủ tốt của chúng ta. Hơn nữa, có hai vị Tả Hữu hộ pháp, bản thân Giáo chủ cũng có võ công, tất không cần lo lắng nguy hiểm dọc đường.

Giáo chủ chuẩn bị ra cửa.

Hành lý do Hữu hộ pháp thu thập, tức là Tả hộ pháp hỗ trợ buộc lên. Tiểu Giáo chủ ngồi trên ghế, nhìn người trong gương không lộ biểu tình gì, đưa tay kéo kéo hai má mình. Thiếu hiệp chính phái đều thích cái dạng như vậy hả?

Tả hộ pháp cẩn thận cất cái lược chuyên dụng của Giáo chủ, kéo bàn tay của Giáo chủ xuống khỏi mặt y. Hắn ngồi đối diện với Giáo chủ: “Giáo chủ, cười một cái.”

Giang Tuyết chênh chếch câu lên khóe miệng bên phải, lộ ra một nụ cười khẩy mê hoặc.

Cái này cũng là luyện ra, không tác động đến má trái, lúm đồng tiền sẽ không hiện ra. Tả hộ pháp thở dài, xoa bóp bàn tay nho nhỏ của Giáo. Giang Tuyết hạ khóe miệng xuống, mặt không thay đổi nhìn hắn.

“Bên ngoài thật sự chơi rất vui hả?” Giang Tuyết nói “Người không nên gạt ta.”

Tả hộ pháp sờ sờ đầu y: “Không dám lừa gạt giáo chủ.”

2. Chương 2

Editor: Hồ ly tinh

Giáo chủ muốn đi đến vô lâm minh xa xôi ngoài vạn dặm, chuyến này leo núi vượt sông, đường xá gian nan.

Giang Tuyết đeo trên người một bao bố nhỏ, khom người chào Sở trưởng lão:

“Trưởng lão, ta đi.”

Sở trưởng lão gật đầu, dặn dò hai người bên cạnh Giang Tuyết: “An nguy của Giáo chủ đặt trên người hai người, nên nhớ mọi việc cẩn thận vẫn hơn.”

Tả Hữu hộ pháp đều là người bồi dưỡng từ nhỏ bên cạnh Giáo chủ, tuyệt đối tin được, cũng rất trung thành với Giáo chủ: “Vâng.”

Giang Tuyết quay người lên xe ngựa, mấy người khởi hành.

Một đường đi không biết bao lâu. Đây là lần đầu tiên Giang Tuyết đi xa nhà, vậy mà không hề có chút hiếu kì với thế giới bên ngoài, hiện tại y ngồi nghiêm chỉnh trong buồng xe nhắm mắt dưỡng thần.

“Giáo chủ.”

Giang Tuyết mở mắt ra, thấy ngoài màn xe luồn vào một cánh tay, cầm một cành hoa đại thông thường. Màu hồng pha trắng.

Giang Tuyết nhìn chăm chăm cành hoa.

Đường trong Ma giáo từ trước đến giờ đều là cỏ thụ dây leo khô, không hề có dù chỉ là một ngọn cỏ khô xám, thứ này cực kỳ hiếm thấy, thật sự rất mới mẻ.

“Cầm đi.” Là giọng nói mang ý cười của Tả hộ pháp. Hắn ưỡn người thò tay vào, không nhìn người trong xe ngựa.

Trong buồng xe an tĩnh một chút. Cành hoa biến mất khỏi tay Tả hộ pháp.

Mặt Giang Tuyết không thay đổi cầm cành hoa thật chặt, ngửi một cái.

Thật mềm mại mới mẻ, đúng là thú vị. Y dùng đầu ngón tay chạm nhẹ, thỉnh thoảng lại đưa ra ngửi.

Giang Tuyết khôi phục dáng ngồi nghiêm chỉnh lúc này. Trong tay áo giấu một cành hoa đại.

Xe ngựa đi qua một rừng rậm. Giang Tuyết ngồi nửa ngày trong xe ngựa, bây giờ y chấp tay sau lưng đi tham quan xung quanh rừng. Bỗng nhiên ba người nghe được tiếng dậm đá cách không xa.

Giang Tuyết dừng một chút, cất bước đi về phía phát ra âm thanh. Không phải vì cứu người, y là Giáo chủ Ma giáo, ra về chính nghĩa giúp đỡ thì còn thể thống gì. Cố sự trong thoại bản đều bắt đầu như thế này nên tiểu Giáo chủ muốn đi thử vận may.

Hai người phía sau vội vàng đuổi theo.

Tả hộ pháp ngăn Hữu hộ pháp lại: “Trông xe ngựa.”

Hữu hộ pháp: “Sao lại...” Tả hộ pháp đã chạy được một đoạn quay đầu lại lườm hắn.

Hữu hộ pháp: “Vâng, đại ca.”

Hết cách rồi, đánh không lại người ta.

Hai người bọn họ đi tới chỗ bụi cây che đây, mơ hồ nhìn thấy mấy tên phỉ tặc kiểu mẫu đang làm chuyện bất chính, trong bụi cỏ thấp thoáng da thịt trắng toát.

Giang Tuyết chỉ nhìn thấy mấy bóng người, ngay lập tức bị một bàn tay to phía sau che mắt lại.

Giang Tuyết nghe thanh âm đã đoán ra cảnh tượng trước mặt.

Lẽ nào có lí đó, thân là một Giáo chủ Ma giáo xa hoa dâm dật ma, cũng không phải hòa thượng ăn chay, dựa vào cái gì không cho xem? Nếu cảnh Đông cung cũng không nhìn nổi thì vị Giáo chủ này chắc chắn không có tiền đồ.

Giang Tuyết quay đầu muốn thoát khỏi bàn tay kia, Tả hộ pháp không dám dùng sức bèn dùng cả hai tay chặn. Giáo chủ tư thái linh hoạt, rất nhanh thoát ra, lại lần nữa bị thân thể Tả hộ pháp chặn lại.

Dáng người Tả hộ pháp kiên cường chặn trước Giang Tuyết thấp hơn nửa cái đầu.

Giáo chủ mặt không thay đổi ngẩng đầu nhìn hắn.

Tả hộ pháp sững sờ, để giáo chủ ngẩng đầu nhìn là phạm thượng đại bất kính. Hắn hơi hơi ngồi xổm xuống để cho mình cao bằng Giang Tuyết, bình tĩnh nói: “Thuộc hạ đáng chết.”

Lần đầu tiên Giang Tuyết cảm thấy chiều cao của mình bị vũ nhục.

Bên này hai người đang tranh chấp, bên kia đã có người ra tay. Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ. Giải nguy cứu nạn chính là tác phong của thiếu hiệp chính phái.

Một vị công tử mặc áo trắng mang trường kiếm bên hông, thân thủ gọn gàng, kiếm chưa ra khỏi vỏ đã giải quyết xong mấy tên phỉ tặc. Hắn lấy ngoại bào khoác lên người dưới đất, đỡ nàng đứng lên.

“Đa tạ thiếu hiệp ra tay giúp đỡ.” Cô nương kia chặt vật khóc sùi sùi khẽ nói lời cảm tạ.

Hai người nói tiếp mấy câu. Vị thiếu hiệp phát hiện cách đó không xa có hai người đang nhìn hẩn.

Hai người này khí độ bất phàm. Vị tiểu công tử hoa y cẩm bào, phong hoa tuyết đại. Người còn lại mang dáng vẻ ông cụ non, khí thế lẫm liệt, vừa nhìn tuyệt đối không phải người phàm. Chỉ là ánh mắt của hẩn rất lạnh, vô thanh vô tức ép người ra ngàn dặm.

Bạch y thiếu hiệp hơi chần chờ, chấp tay với bọn họ rồi mới mang cô nương kia trở về.

Giang Tuyết: Hình như hẩn không thích ta.

Tả hộ pháp: “Giáo chủ?”

Giang Tuyết lắc đầu, chấp tay sau lưng rời đi.

Lúc hoàng hôn, ba người tới một chỗ trấn nhỏ, tìm khách điểm trọ lại.

Sắc trời tối lại, trong phòng đốt đèn. Giang Tuyết mặc áo màu trắng thuần, nghiêm túc ngồi bên giường. Tả hộ pháp nửa ngồi nửa quỳ trước người hẩn giúp y cởi giày, vừa ngẩng đầu thì bắt gặp đôi mắt không tâm tình của Giáo chủ.

Giang Tuyết: “Ta đang tức giận.”

Tả hộ pháp nắm mắt cá chân trắng mịn của y, vừa giúp y cởi giày vừa xin lỗi: “Thuộc hạ đáng chết.”

Giang Tuyết gật gật đầu, đột nhiên nói: “Ta muốn thu luyện sủng.”

Tả hộ pháp: “Không thể.” Lúc về phải tịch thu mấy thứ thoại bản thượng vàng hạ cám mới được.

Giang Tuyết: “Tại sao?” Y bổ sung “Ta có tiền.”

Tả hộ pháp: “Tiền của Giáo chủ là để cưới vợ.” Hẩn đặt hai chân Giang Tuyết lên giường, Giang Tuyết đoan chính nằm dài trên giường.

Tả hộ pháp nhẹ nhàng nắm chân của y, đẩy hai chân vào trong ít nữa. Hẩn dậm chân xong, nói: “Giáo chủ nghỉ ngơi thật tốt.”

Giang Tuyết nhắm hai mắt lại, đường nét ngũ quan không còn căng thẳng.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hồ ly tinh

Ngày thứ hai Giang Tuyết tới đây là Ngày Cửa Hoa trong trấn.

Từ sáng sớm trên đường đã rộn ràng tiếng pháo, khắp nơi trang trí đủ mọi thứ màu hồng và xanh biếc. Chờ đến tối, náo nhiệt càng tăng lên, xung quanh nơi nào cũng treo đèn kết hoa.

Tiếng phượng tiêu động, ngọc bình quang chuyển, một đêm ngư long vũ.

(*) Đoạn này toàn ngôn ngữ cổ trang, tui hông hiểu nhưng đọc hay hay nên để thế =))))

Giang Tuyết nhìn xuống từ cửa sổ khách điểm, trên đường bóng người lắc lư, đèn đuốc sáng trưng, là cảnh tượng khói lửa nhân gian y chưa từng thấy.

Tả hộ pháp ở bên cạnh y nói: “Giáo chủ, ra ngoài một chút đi.”

Giang Tuyết mặc cho Tả hộ pháp khoác thêm áo vào cho y, y cứ thế thuận theo xô tay vào ống tay áo.

“Được.”

Ba người cùng đi ra đường.

Trên đường nhiều người, Giang Tuyết thuận theo hướng di chuyển của đoàn người mà đi. Trên phố chen chúc đủ loại cửa hàng lớn nhỏ, tiếng chào mời cất lên không ngừng. Mua vòng tay tinh xảo đi, son bột nước mới ra này, ngọc đẹp vui lòng nhà, đồ ăn ngon hết sức nhé,...

Giang Tuyết chấp tay sau lưng, đi giữa một mảnh náo nhiệt mà nét mặt vẫn hờ hững như không, hoàn toàn không hòa theo không khí náo nhiệt xung quanh. Hai người đi bên cạnh y thỉnh thoảng giúp y mở đường, kẻ không biết còn tưởng đây là quan sai tuần tra.

Dáng người thanh lãnh của Giang Tuyết lọt vào mắt một người.

Y đi tới nửa bước, phía trước chợt xuất hiện một người, trên mặt mang mặt nạ trắng bán trên phố, che đi nửa khuôn mặt. Dòng người đang đi về phía trước, riêng hắn quay lưng với những người kia, chắn trước mặt Giang Tuyết. Hắn cười hỏi: “Nhìn công tử thật quen mặt, chúng ta từng gặp nhau phải không?”

Giang Tuyết đánh giá hắn, nói: “Người là người hôm qua.”

Đối phương ngẩn người, lập tức thoáng nhún mi: “Công tử thật tinh tường.” Thật không ngờ tiểu công tử còn nhớ mình, hay y đang để ý mình nhỉ?

Hắn tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú, mi mày cong cong, cười tươi nhìn y.

“Tại hạ Lâm Khinh Ca, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

Hắn cười ôn hòa, hình như không để ý bản mặt bằng sơn không tan của Giang Tuyết. Khoan dung lương thiện, tướng tốt, xem ra là một người chính phái tốt đẹp.

Giang Tuyết nói: “Tại hạ Tử Tô.”

Lúc này cần phải che dấu thân phận. Tử Tô là tên của giáo chủ đời trước tặng cho Giang Tuyết, vì lúc đó Giang Tuyết rất đáng yêu, sau này lớn lên Giang Tuyết không dùng lại nữa.

Đối phương lại mỉm cười: “Tử Tô.” Như vô ý nhắc lại, như vô ý cân nhắc.

Trên trán Tả hộ pháp nổi gân xanh.

Hữu hộ pháp: Là giáo chủ tự nói!

Lâm Khinh Ca: “Nếu công tử không chê, vậy đi cùng tại hạ sang quán nhỏ bên kia nghỉ chân một lát nhé.”

Lần trước chưa nhìn kĩ, lần này gặp lại, tiểu công tử này mi mục như họa. Chỉ là trên mặt không hề có sinh khí, màu da tái nhợt đến tối tăm, càng tôn lên đôi mắt đen sâu thẳm thâm thúy, trầm tĩnh như một hồ nước đọng.

Giang Tuyết nghĩ, dù sao mục đích của mình cũng là đến kết thân, phải chú ý phong độ.

Y gật đầu nói: “Có thể.”

Giang Tuyết dùng quen ngữ khí bề trên, Lâm Khinh Ca cũng không thềm để ý, dẫn y tới một quán nhỏ trước mặt, gọi vài chén bánh trôi cất rượu.

Giang Tuyết còn tưởng chỉ nghỉ chân mà thôi, nói: “Ta không ăn đồ bên ngoài.”

Lâm Khinh Ca treo lên nụ cười ôn hòa, cho là Giang Tuyết được nuông chiều quen rồi, trả lời: “Đừng lo lắng, đây là đặc sản trấn này, coi như thử vị mới đi.”

Nghĩ nghĩ, hắn bổ sung: “Không có độc, ta ăn cùng người.”

Giang Tuyết gật gật đầu: “Làm phiền.”

Lâm Khinh Ca: “Chúng ta hữu duyên, Tử Tô không cần khách khí.”

Bánh trôi được bưng lên, trong chén vẫn đang bốc lên hơi nóng. Dưới đáy là bánh trôi trắng mềm, bên trên bỏ một lớp hoa quế vàng óng, nước dùng còn bỏ thêm đường, thoạt nhìn vô cùng dụ người.

Lâm Khinh Ca phát hiện sau khi bánh trôi được bưng lên, ba người đối diện vẫn nhìn hẩn chăm chăm.

Hẩn nghi hoặc, cầm lấy muống ăn một viên. Bởi vì sáu con mắt đều dán trên người nên hẩn ăn hơi không tự nhiên.

Tả hộ pháp: “Làm phiền công tử.” Hẩn ung dung cầm lấy chén của Lâm Khinh Ca đưa cho Giang Tuyết.

Lâm Khinh Ca cầm muống sững sờ giữa không trung. Hình như hẩn đã hiểu tại sao lại nói làm phiền rồi.

Mấy người này, lấy hẩn ra thử độc hả?

Hẩn ho một tiếng, vẫn nhận lấy chén Hữu hộ pháp đưa.

Giang Tuyết thích ngọt, nhưng trước giờ luôn khắc chế với đồ ngọt, ném qua chút rồi thôi.

Lâm Khinh Ca thấy y có vẻ không hứng thú lắm, nói: “Có một hành lang đặc biệt đặt rất nhiều hoa, lúc này chắc mọi người đều đi ngắm pháo hoa, bên kia rất yên tĩnh. Tử Tô có muốn cùng ta đi ngắm hoa không?”

Giang Tuyết nhìn sắc trời chưa muộn lắm. Y nói: “Có thể.” Vẫn dùng ngữ khí bề trên.

Mấy người đi một đoạn đường đã đến hành lang hoa, nơi này quả nhiên yên tĩnh hơn trên phố rất nhiều.

Người cung cấp hoa cho Ngày Cửa Hoa lần này có lẽ nhận được rất nhiều tiền thưởng. Kiến trúc chỗ này rất mới lạ thú vị, hành lang trang trí đơn giản nhã nhặn, bên trong leo rất nhiều dây hoa đăng, nếu xem vào ban ngày, chắc chắn là một mỹ cảnh sắc màu rực rỡ.

Lúc này đã vào đêm, trong không khí chung quanh thoang thoảng mùi hoa mai. Trên hành lang hoa bị ánh sáng đèn đuốc chiếu sáng, cộng thêm đêm nay trăng thanh gió mát, thật là một khoảng thời gian sinh thú.

(*) Sinh thú: nhân sinh thú vị chăng?

Lâm Khinh Ca đi tới, đột nhiên dừng bước.

Giang Tuyết quay đầu lại, một chiếc khăn đặt lên thái dương y, chất vải mát rượi. Lâm Khinh Ca hỏi: “Một sao?”

Giang Tuyết đã quen cách xa người khác, cho nên y hơi khó chịu. Y cầm khăn mới phát hiện trên trán mình xác quả thực chảy một tầng mồ hôi.

Y tu luyện công pháp thuần âm, thể chất thiên hàn, trên người không dễ chảy mồ hôi.

Tả hộ pháp sốt sắng nói: “Thiếu gia?” Giang Tuyết xua tay ra hiệu không có chuyện gì.

Lâm Khinh Ca bị cầm mất khăn, thu tay không về ho khan một tiếng: “Tối nay chơi không thoải mái hả?”

Giang Tuyết ngẩng đầu: “Không có.” Y dừng một chút, vẫn lễ phép nói với Lâm Khinh Ca: “Ta rất vui vẻ.”

Lâm Khinh Ca nhìn Giang Tuyết sòng lún không sợ mặt băng sơn, nở nụ cười: “Vui vẻ cũng không phải như thế. Nếu vui vẻ thì phải cười, giống như ta này.”

Giang Tuyết: “Được.”

Y câu lên khoe miệng bên phải, lộ ra một nụ cười khẩy mê hoặc. So với cái người lạnh như băng lúc trước khác nhau một trời một vực. Vốn đã rất đẹp, giờ càng thêm ba phần mê hoặc bảy phần nguy hiểm.

Lần này Lâm Khinh Ca ngây ngẩn cả người, hẩn còn tưởng Giang Tuyết chỉ là miếng xương cứng khó gặm, không hề nghĩ rằng còn có một mặt này. Nụ cười kia quá mức tà khí, như thể nhìn thấu ý đồ trong lòng người ta, hẩn không được tự nhiên lui nửa bước.

Giang Tuyết thả xuống khoe miệng, khôi phục bộ mặt không hề cảm xúc. Lâm Khinh Ca còn chưa nói, y đột nhiên mở miệng: “Ta phải đi.” Nói xong cũng không chờ đám người còn lại phản ứng, xoay người rời đi.

Hữu hộ pháp tiến lên hành lễ nói: “Đa tạ Lâm công tử tiếp đón đêm nay, thiếu gia nhà ta nên trở về nghỉ ngơi.”

Giang Tuyết đi nhanh rời khỏi hành lang hoa. Tả hộ pháp theo sát phía sau gọi y: “Thiếu gia? “

Giang Tuyết đi một đoạn đường mới dừng bước lại. Hữu hộ pháp tiến lên, thấy thần sắc Giang Tuyết không có gì khác thường. Hắn cảm thấy kỳ quái, nâng mu bàn tay áp lên trán Giang Tuyết.

Giang Tuyết đột nhiên kéo ống tay áo Tả hộ pháp mượn lực đứng vững, hết như sắp ngã.

Tả hộ pháp cấp tốc đỡ lấy tay y, lúc này mới phát hiện hai chân Giang Tuyết mềm nhũn, vừa nãy luôn luôn cứng rắn chống đỡ đứng nghiêm.

Tả hộ pháp trở nên nghiêm túc, trở tay thăm dò mạch Giang Tuyết. Giang Tuyết cũng nghiêm túc, hiển nhiên chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy trước đây.

“Giáo chủ, ” Tả hộ pháp vững vàng đỡ lấy Giang Tuyết, không biết là nên thở ra một hơi hay là nên cười, nói: “Người say rồi.”

Trên dưới Ma giáo vẫn cảm thấy giáo chủ tuổi còn nhỏ, ở trước mặt hắn luôn kiêng rượu giới sắc, cho nên từ nhỏ đến lớn, Giang Tuyết không hề dính một giọt rượu. Đêm nay chỉ là ăn một chút bánh trôi cất rượu, không biết có thật là đặc sản của trấn không nhưng bã rượu rất mạnh, giáo chủ ăn vào say là phải rồi.

May mà chỉ say, không còn gì khác.

Giang Tuyết phản ứng chậm chạp, y cau mày nói: “Chân ta run.”

“Thuộc hạ công ngài.”

Tả hộ pháp ngồi xổm trước mặt y, cẩn thận đỡ y leo lên lưng mình.

Chờ Giang Tuyết không động nữa, hắn chậm chậm đứng lên, tìm một con đường nhỏ yên tĩnh vòng qua đám người huyen náo trở về khách điểm.

Hắn đi chậm rãi, vững vững vàng vàng, Giang Tuyết nằm trên lưng hắn không hề cảm thấy bước đi xóc nảy. Y cố gắng ngẩng đầu lên, sau khi đi một đoạn, một mối thắt thần tựa cảm trên vai hắn.

“Đầu ta đau.”

“Thuộc hạ pha cho ngài chút trà mật ong.”

Giang Tuyết khi say rất an phận, không gào không nháo, yên tĩnh nằm nhoài trên lưng hắn.

Tả hộ pháp đột nhiên có một ý nghĩ lớn mật.

Hắn dừng bước, nghiêng đầu nhìn mặt Giang Tuyết, nhẹ nhàng gọi: “Giáo chủ, giáo chủ.”

Giang Tuyết nghe tiếng gọi, nhấc mí mắt nhìn hắn.

Tả hộ pháp: “Giáo chủ, cười một cái.”

Trong đầu Giang Tuyết như bị nhét vào cuộn bông, phản xạ có điều kiện nhấc khóe miệng bên phải lên. Tả hộ pháp ngăn cản: “Không phải.” Hắn cân nhắc một chút, nói: “Giáo chủ, cười cả hai bên cùng lúc.”

Giang Tuyết nghe xong, phản ứng hơi lâu, lại có chút sững sốt. Tả hộ pháp yên tĩnh nhìn y, hai tay vững vàng nắm chân y, trong đôi mắt có chút mong đợi.

“Không được.”

Giang Tuyết nói xong, vùi mặt vào vai hắn.

“Không được,” Thanh âm yếu ớt rầu rĩ, như bị ủy khuất “Sẽ chết.”

Bonus bánh trôi hoa quế:

4. Chương 4

Editor: Hồ ly tinh

“Không cười, không cười, chúng ta trở về.”

Tả hộ pháp hai tay đều bận, không cách xoa đầu an ủi Giáo chủ như trước đây.

Giang Tuyết không lên tiếng, yên lặng ngẩng đầu lên. Tả hộ pháp cống y về khách điểm, lấy nước rửa mặt một phen, sau đó rón rén đỡ y lên giường, đốt một chén trà mật ong. Chờ Giang Tuyết ngủ an ổn xong hẳn mới lặng lẽ đóng cửa ra ngoài.

Giang Tuyết một đêm không mộng.

Ngày thứ hai lúc y tỉnh lại, thấy có một người ngồi cạnh bàn.

Người kia có khuôn mặt giống y, dáng người cũng giống, thậm chí quần áo màu trắng trên người cũng y

chang, thoải mái khoát tay lên bàn ngồi. Trên mặt là nét mặt ngả ngón chưa bao giờ có trên mặt y. Người kia đang hứng thú dạt dào nhìn Giang Tuyết trên giường.

Y ngồi dậy, lạnh lùng nhìn chăm chăm kẻ trước mặt.

Trên giang hồ lưu truyền một loại bí thuật, muốn biến thành một người khác, chỉ cần mang một mặt nạ da người. Loại mặt nạ một tấm chỉ có thể dùng một lần, lại làm được giống y như thật, cho dù là người thật đến nhìn cũng tìm không ra nửa điểm khác biệt.

Người này còn cố ý mặc quần áo giống y.

Thấy Giang Tuyết không nói lời nào, cậu ta cười hì hì nói: “Tĩnh rồi?”

Giang Tuyết xuống giường, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vị khách không mời mà đến.

Người kia ngoẹo cổ, đùa giỡn nói: “Sai rồi sai rồi, ta nên như vậy ——” Cậu ta biến nét tươi đẹp vừa xuất hiện trên mặt thành vẻ lạnh lùng cứng nhắc. Sau đó duy trì vẻ mặt kia, đối diện với Giang Tuyết.

Hai người chung một khuôn mặt, biểu cảm cũng y hệt như từ một khuôn đúc ra, giằng co trong phòng.

Ngay khi đối phương còn chưa phản ứng lại, được rồi, thật ra là không thấy động tác của y, Giang Tuyết đã ra tay. Ngón tay lạnh lẽo ngón quỷ mị bóp mạch máu trên cổ cậu ta. Nhìn như nhẹ nhàng, thực tế là một chiêu thức hung tàn, không bóp chết người, một lần ra tay, huyết nhục tràn trề trên cổ.

Người kia sửng sốt, dường như không ngờ tới tốc độ của Giang Tuyết nhanh như vậy. Cậu ta lập tức né tránh, Giang Tuyết thêm lực vào tay, cậu ta không tránh nữa mà lại tiến tới, ép Giang Tuyết lùi về sau một bước. Cậu ta ngã xuống đất, đẩy ngã luôn cái ghế bên cạnh.

Cách thức này, theo pháp không muốn sống, có vẻ là đồng đạo ma giáo.

Hai người tiếp tục đánh nhau, Giang Tuyết chiếm thượng phong, chuẩn bị bắt người thì cửa bị mở ra.

“Giáo chủ!”

Tả Hữu hộ pháp đều cả kinh, hai... Giáo chủ?

Hai Giang Tuyết y phục tương đồng, giờ khắc này đều mặt không đổi sắc nhìn bọn họ, thậm chí ngay cả động tác quay đầu cũng giống nhau như đúc.

Một Giang Tuyết trong đó thu tay lại, trong giọng nói mang theo tức giận: “Người thật to gan.”

Một Giang Tuyết khác ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Người rốt cục muốn làm gì?”

Hai người giống nhau, ngay cả ngữ khí bễ tình cũng y xì đúc, hệt như bản tôn và bản sao từ trong gương.

Một Giang Tuyết liếc hai người ngoài cửa, nói: “Mặt nạ da người.”

Một Giang Tuyết còn lại tuy rằng không nhúc nhích, ánh mắt lại càng thêm lạnh.

Hữu hộ pháp hơi đau đầu, mắt thấy hai người không nói một lời muốn động thủ, hần kêu lên: “Giáo chủ!” Trong lúc nhất thời, hai ánh mắt lạnh như băng từ trong phòng đồng thời bắn về phía hần.

Hữu hộ pháp rùng mình.

Giang Tuyết muốn động thủ đánh lại, bị Tả hộ pháp gần đó nắm cổ tay rảnh còn lại.

Hần biết người kia đánh không lại y, nếu không sẽ không dùng chiêu thức bỉ ổi như vậy.

Nhưng Tả hộ pháp biết rõ điều trước mắt cần làm là không thể để hai người này tiếp tục đánh nhau, quyết không thể ngộ thương Giáo chủ thật.

Hữu hộ pháp đi tới bên cạnh hần thấp giọng nói vài câu, nghe xong, hần cau mày lắc lắc đầu.

Người này quả thực tìm hiểu rất kỹ tính tình thường ngày của Giang Tuyết, sao chép giống hệt 100%, không chê vào đâu được.

Hữu hộ pháp: “Chỉ có một cách này.” Trên dưới Ma giáo, ngoại trừ hai cái hộ pháp và Sở trưởng lão, đại khái chỉ còn bản thân giáo chủ biết chuyện này. Dùng cách này cũng ổn thỏa nhất, nhất châm kiến huyết.

**Nhất châm kiến huyết: dịch thô thì là một đâm thấy máu, ý chỉ một lời sắc bén, nói trúng tim đen, gãi đúng chỗ ngứa. Ở đây có thể hiểu là một phát biết đứa nào là thật đứa nào là fake ngay.*

Hữu hộ pháp nói trước với hai Giang Tuyết trong phòng: “Giáo chủ thứ tội.”

Xong, hần nói tiếp: “Để chứng minh ai là thật, kính xin hai vị đều... cười một chút.”

Hai Giang Tuyết đều hơi sững sờ, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không động.

Hữu hộ pháp nói với Giáo chủ bên trái: “Mời.” Nói xong bổ sung thêm một câu: “Hãy cười tự nhiên ạ.”

Giang Tuyết này biểu tình băng lãnh, trên mặt như kết một tảng băng. Y hơi hơi nhấc lên khóe miệng bên phải, thử nheo miệng cười. Trạng thái này chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau đó lập tức khôi phục bản mặt đơ thường ngày.

Hắn quay sang nói với Giang Tuyết còn lại: “Đến người.”

Giang Tuyết này lặp lại bộ dáng lúc nãy một lần.

Hữu hộ pháp:...

Hữu hộ pháp: “Như vậy đi, ta và Tả hộ pháp chia ra mỗi người nhìn một người.”

Hữu hộ pháp ở lại gian phòng cũ, Tả hộ pháp dẫn một Giang Tuyết đi sang một phòng khác. Hai người đối mặt ngồi xuống, trên người Giang Tuyết không còn khí thế giương cung bạt kiếm lúc trước, biến trở về một giáo chủ mặt không cảm xúc.

Tả hộ pháp đánh giá y, hoàn toàn không khác gì Giáo chủ bình thường.

“Mời.”

Giang Tuyết hơi nhú mày, vẫn miễn cưỡng nhấc lên khóe miệng, bên phải lớn hơn bên trái một chút. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp để hiện ra nét xoắn xuýt quái lạ.

Có thể nhìn ra được y đang cố cười.

Giang Tuyết còn chưa hoàn thành nụ cười bên này, bên kia đột nhiên truyền ra một tiếng hét như muốn bay nóc nhà.

“Á!!!!!!!!!!”

Là Hữu hộ pháp.

Tả hộ pháp nghiêm túc, lập tức dắt Giang Tuyết bên người đi sang.

Hắn đẩy cửa gian phòng kia. Chỉ thấy một Giang Tuyết khác ngồi trên ghế, không có tâm tình như mọi ngày, ngay ngắn nghiêm chỉnh. Hữu hộ pháp một tay ôm ngực, chậm rãi quay đầu nhìn bọn họ, trên mặt cảm động đến sắp khóc.

“Là... Giáo chủ thật...”

Hắn dứt quãng nói, đôi mắt mê say bịt kín hơi nước, kích động run rẩy: “Là thật...Tại sao... Giáo chủ lại đáng yêu như thế...”

Giang Tuyết ngoài cửa nghe vậy, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Lòng mảy của y sắp xoắn vào nhau, tức giận trong đáy mắt dần dần sôi trào. Đối với Giáo chủ vĩnh viễn không thể hiện rõ hỉ nộ mà nói, đây là một sơ hở rất lớn.

Y muốn động thủ.

Tả hộ pháp không nói tiếp. Hắn quay đầu nhìn Giang Tuyết bên cạnh, cảm nhận được khí tràng của y thay đổi trong nháy mắt. Giang Tuyết lập tức ra tay, hắn nhanh chóng đỡ lại.

Giang Tuyết thấy hắn ngăn cản, tức giận càng tăng lên, nhưng không nói chuyện, trực tiếp cùng hắn đánh nhau.

Giang Tuyết trong phòng nói với Hữu hộ pháp: “Còn sống sờ làm gì?” Hữu hộ pháp lập tức đứng lên.

“Chờ đã!” Tả hộ pháp miễn cưỡng nắm lấy một tay để sau lưng của Giang Tuyết: “Giáo chủ!”

Giang Tuyết tránh thoát, mặt lạnh đứng tại chỗ, không cử động. Giang Tuyết trong phòng đứng lên, ánh mắt nặng nề nhìn hai người.

Tả hộ pháp: “Người thấy được?” Hắn hỏi Hữu hộ pháp đứng một bên. Ba chữ “lúm đồng tiền” là vảy ngược của Giáo chủ, tuyệt đối không được nói trước mặt y.

“Ừ.”

“Bên trái hay bên phải?”

Hữu hộ pháp suy tư: “Là... bên này?” Hắn nhớ lại, duỗi ra một ngón tay, chỉ vào má phải. Lời vừa nói ra, chính hắn cũng thấy không đúng. Lực trùng kích của lúm đồng tiền của quá mạnh mẽ khiến hắn quên cả chú ý.

Giang Tuyết đột nhiên cười lạnh một tiếng.

“Đừng để cho cậu ta chạy.”

5. Chương 5

Editor: Hồ ly tinh

Người kia bị trói tay, quỳ gối trước Giang Tuyết.

Hữu hộ pháp tiến lên, xoa một ít nước diêm tiêu đặc chế vào thái dương cậu ta. Cậu ta bị đau giãy dụa hai lần, không giả vờ trầm tĩnh được nữa. Nhìn cậu ta tức giận bất bình, xem ra không hề sợ bọn Giang Tuyết.

() nước diêm tiêu: gọi theo ngôn ngữ hóa học quen thuộc ngày nay chính là KNO_3 a.k.a Kali Nitrat*

Trên mặt cậu ta rất nhanh liền tỏa ra một mùi hôi kỳ quái, bắt đầu từ góc viền da trên khuôn mặt. Sau đó tấm mặt nạ da người bị bóc xuống vứt trên mặt đất, thành một tấm da phế.

Người quỳ trên mặt đất là một thiếu niên xấp xỉ tuổi Giang Tuyết, nét trẻ con trên mặt chưa mất hết, có một đôi mắt phượng xinh xắn. Cậu mạnh miệng, không hề sợ hãi đối diện với mấy người trước mặt.

Khác với võ lâm chính phái, người trong ma giáo theo chủ nghĩa cường giả vi tôn, có phân chia giáo phái, nhưng không có liên minh. Mỗi giáo phái đều minh tranh ám đấu, thắng làm vua thua làm giặc.

() cường giả vi tôn: kẻ mạnh làm vua*

() minh tranh ám đấu: ngoài sáng hay trong tối đều tranh đấu với nhau*

Người tối là đường thiếu chủ Trường Sinh Đường, Lục Minh. Từ nhỏ đã được dạy ngoan liệt kiêu ngạo, ý vào xuất thân ma giáo, theo tâm tính hiếu niên, coi trời bằng vung.

Giang Tuyết mắt lạnh đánh giá cậu ta, nói: “Bọn họ sẽ không thả người ra.”

“Giang Tuyết, ” thiếu chủ thấy thái độ lạnh nhạt của Giang Tuyết, càng thêm không chịu thua, trên mặt cũng làm ra vẻ không để ý, nói rằng: “Đùa một chút thôi, ngươi không nên hẹp hòi như vậy chứ?”

Giang Tuyết mặt không thay đổi ngồi xuống trước mặt gã: “Người nên gọi ta một tiếng tiền bối.”

Rõ ràng tuổi tác xấp xỉ nhau, thế mà Giang Tuyết dám làm bộ làm tịch trước mặt cậu, thiếu chủ hận đến

nghiến răng.

“Sao, không chịu gọi?”

Thiếu chủ rất có cốt khí không hé miệng, phần nộ nhìn y chăm chăm.

“Được, ” Giang Tuyết đứng lên “Treo lên. Lúc nào chịu gọi hãy thả xuống.” Nói xong nhấc chân đi thẳng.

“Giang Tuyết! Người dám!” Thiếu chủ tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức nhào tới. Cậu đường đường là một thiếu chủ Ma giáo, lúc thường những người kia sai dám dễ dàng động vào hắn?!

Mấy năm gần đây Trường Sinh Đường từ từ sự suy thoái, trước mắt lực lượng ngang ngửa Tề Nguyệt giáo. Hai phái trước nay nước giếng không phạm nước sông, lần này Lục Minh chắc chắn không phải là vì tìm y mới tới. Có lẽ không lâu sau, người bên kia sẽ tìm tới cửa.

Giang Tuyết không thể trừng trị cậu ta, nhưng giáo huấn không thể không làm.

Hữu hộ pháp vừa cầm dây thừng trói người vừa cảm khái, rõ ràng đều là thiếu niên, sao lại không hiểu chuyện như giáo chủ nhà mình nhỉ?

Tả hộ pháp theo phía sau giáo chủ, tâm lý chấp trù bắt định. Giang Tuyết giận thật.

Giang Tuyết đi vào một gian phòng khác, lúc trước rời giường vẫn chưa rửa mặt. Tả hộ pháp vắt khăn ướt đưa tới, Giang Tuyết không nói tiếng nào tiếp nhận.

Hắn cầm quần áo đến hầu hạ thay y phục, Giang Tuyết mặt không đổi sắc mặc y phục.

Hắn dâng trà nóng, Giang Tuyết mặt lạnh nhận lấy.

Giang Tuyết thật sự đang tức giận.

Hắn lấy lược chải tóc của Giang Tuyết ra, Giang Tuyết ngồi xuống trước gương.

Cẩn thận giúp Giang Tuyết chải mái tóc đen mượt như thác nước, búi một búi tóc trên đỉnh đầu, dùng phát quan cẩn thận buộc lại. Trong gương Giang Tuyết cầm chén trà trên tay, thỉnh thoảng nhấp một môi. Hơi nước tản ra, lông mi dày của Giang Tuyết chậm rãi nháy một cái.

() phát quan: dây buộc tóc*

Tả hộ pháp nói: “Giáo chủ?”

Giang Tuyết quay mặt đi không nhìn hắn.

Tả hộ pháp vòng tới trước mặt y: “Giáo chủ?”

Giang Tuyết cau mày.

Tả hộ pháp lấy lòng ngồi xổm xuống, muốn nắm bàn tay cầm chén trà của y.

Giang Tuyết lập tức tránh né, nhấc chân đạp hắn. Y tức giận nói: “Các người nhận không ra ta!”

Một cước kia không nhẹ không nặng đá vào ngực hắn, như con mèo nhỏ nhẹ nhàng cào một chút.

Giang Tuyết càng nói càng tức, nhấc chân đạp phát nữa.

“Còn dám động thủ đánh nhau với ta?!”

Lòng Tả hộ pháp như bị một lông chim mềm mại cọ qua. Hắn lập tức nhận sai: “Lần này là thuộc hạ sơ sẩy, tuyệt đối không có lần sau.”

Giang Tuyết không trả lời.

“Kính xin giáo chủ trách phạt.” Giang Tuyết như thể không nghe lời hắn nói, không để ý tới hắn.

Tả hộ pháp dụ dỗ: “Giáo chủ đại nhân rộng lượng, không tức giận.”

Hắn giơ tay lên sờ sờ đầu giáo chủ, lần này không bị né tránh.

Giang Tuyết lạnh mặt: “Hừ.”

6. Chương 6

Editor: Hồ ly tinh

Theo giáo quy, thuộc hạ phạm phải sai lầm lớn như vậy, chắc chắn không thể nhẹ nhàng tha thứ. Ít nhất là không dùng lại người như vậy.

Cho nên Giáo chủ cảm thấy chỉ đập hai phát vẫn chưa hả giận, liền tàn nhẫn đập Hữu hộ pháp hai phát nữa.

Hai đập này dùng hết lực, Hữu hộ pháp lăn lộn trên đất, vừa đau vừa bị manh đến run tim.

Giang Tuyết dùng điểm tâm dưới lầu khách điểm, Tả Hữu hộ pháp ngồi hai bên y.

Hữu hộ pháp nhanh nhẹn lấy ra một bộ chén đĩa bằng bạc tinh tế.

Tả hộ pháp mở bao đồ mang trên người Giang Tuyết, bên trong là một hộp vuông làm bằng gỗ đàn hương. Mở nắp ra, trong đó là mấy loại điểm tâm tinh xảo chuẩn bị trước khi đi.

Giang Tuyết ngồi một cách đoan chính trầm ổn, bao quần áo là y mang bên người, một đường ít xóc nảy nên điểm tâm một mảnh vụn rơi ra cũng không có.

Hộp cơm đặt trước mặt Giang Tuyết. Tả hộ pháp gọi một ấm trà và một ấm nước sôi. Bỏ trà qua một bên, hẳn dùng nước nóng rửa bộ chén đĩa, lấy ra lá trà tự mang theo pha một ấm trà.

“Giáo chủ.” Tả hộ pháp ra hiệu với Giang Tuyết, có người đến.

Người đến bước vào đại môn, tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, khí độ trầm ổn hào phóng, bên người còn mang theo hai thủ hạ. Là Lục các chủ của Trường Sinh Đường, tới tìm thiếu chủ nhà bọn họ.

Các chủ vừa vào cửa, trực tiếp đi về phía bàn Giang Tuyết. Tả Hữu hộ pháp đứng dậy, trông coi Giang Tuyết phía sau. Lục các chủ đến trước mặt bọn họ, chấp tay chào Giang Tuyết: “Giang giáo chủ.”

Giang Tuyết giương mắt nhìn gã, một đôi mắt không xúc cảm, sâu không lường được.

“Giang giáo chủ, Thiếu chủ của chúng tôi trẻ người non dạ. Nghe nói cậu ấy hôm nay đến quá rối, mạo phạm Giang giáo chủ, không biết có làm bị thương Giáo chủ không?” Ngữ khí khá lịch sự, có phần kính trọng.

Hữu hộ pháp oán thăm, hẳn là trẻ người non dạ, Giáo chủ của chúng ta già hơn cậu ta nhiều tuổi lắm chắc!

Đổi thành người khác, ăn mấy cái gan hùm mật báo mới dám giả mạo một Giáo chủ Ma giáo chứ?

Hữu hộ pháp cười lạnh: “Ta lại thấy thiếu chủ không hề trẻ người non dạ đâu, còn rất can đảm đấy.”

Chọc tới Tề Nguyệt Giáo, Lục các chủ cũng biết chuyện lần này không dễ dàng: “May mắn được Giang giáo chủ hạ thủ lưu tình, thành nhai ranh mới không gây sai lầm lớn. Không biết người hiện đang ở nơi nào?”

Vị Giáo chủ này trên mặt không lộ hỉ nộ, tâm tình không rõ. Nhìn có vẻ ít tuổi nhưng bụng dạ cực sâu.

Giang Tuyết chậm rãi vuốt ve miệng chén. Tả hộ pháp nói: “Không biết quý giáo định làm gì?”

Lục các chủ không nói gì, luôn luôn chú ý sắc mặt Giang Tuyết.

Cuối cùng Trường Sinh Đường dùng một tấm thủ lệnh đổi thiếu chủ về. Người trong Ma giáo không bao giờ chịu thua thiệt ân tình. Có tấm thủ lệnh này, chỉ cần không vi phạm quy tắc của Trường Sinh Đường, Trường Sinh Đường sẽ thực hiện một yêu cầu của y.

Lục Minh bị treo trên xà nhà hồi lâu, lúc xuống lầu bước chân còn hơi bất ổn. Ánh mắt nhìn Giang Tuyết vẫn chứa đầy phần hận đến phun lửa.

“Xin chào thiếu chủ.” Hai người đi theo Lục các chủ đi theo, Lục Minh không chút nào phối hợp: “Buông ta ra! Ta không về!”

Lục các chủ đau đầu nói: “Thiếu chủ, đừng làm rộn.”

“Cút! Ta muốn đi tìm Khinh Ca!”

Giang Tuyết ngẩng đầu lên: “Khinh Ca?”

Lục Minh tức giận đến muốn cắn người: “Người còn dám nói! Đều tại người! Người...” Cậu chuẩn bị chửi ầm lên thì bị Lục các chủ cấp tốc ngăn cản. Vừa mới đổi người ra, sao còn muốn chui lại chỗ cũ gây rắc rối nữa trời???

Lục các chủ mặt toát mồ hôi nói: “Thất lễ.”

Hắn mặc một bộ bạch y, tay cầm quạt, thân thể như ngọc. Nhẹ nhàng quân tử, trơn bóng như ngọc. Lúc nhìn người khác, đuôi lông mày khéo mắt đều là ý cười ôn hòa.

Hay cho câu mặt người dạ thú.

Lâm Khinh Ca mở quạt phẩy nhẹ vài cái bên người Giang Tuyết, có vẻ Giang Tuyết đang suy nghĩ gì đó.

Hắn đưa tay ra định vén lọn tóc rơi trên vai y ra phía sau, ngón tay còn chưa tới gần, vừa ngẩng đầu lại bắt gặp đôi mắt đen nhánh của Giang Tuyết.

Trong đôi mắt kia rõ ràng một tia tâm tình cũng không có, Lâm Khinh Ca cũng không hiểu tại sao, ngón tay dừng sờ giữa không trung.

Giang Tuyết hỏi: “Người quen Lục Minh?”

Lâm Khinh Ca thu tay về, cười nói: “Ừ.”

Giang Tuyết: “Cậu ta đang tìm người.”

Lâm Khinh Ca lắc quạt, hời hợt nói: “Trẻ con.”

Giang Tuyết nhìn hắn thản nhiên, cau mày nói: “Người không thật tâm với cậu ta.”

Tiểu công tử này nhìn bề ngoài sâu không lường được, không ngờ về tình cảm lại đơn thuần như này, xem ra là chưa trải bao giờ. Hứng thú của Lâm Khinh Ca với y liền nhiều thêm mấy phần, nụ cười trên mặt cũng sâu hơn.

“Ta thật tâm, ” Lâm Khinh Ca đến gần y hơn, dùng chất giọng dụ hoặc, nói “Đối với người.”

Giang Tuyết lắc đầu: “Với ta cũng không phải chân tâm.”

“Ta thật tâm mà, ” Lâm Khinh Ca nói lại một lần, cảm thấy tiểu công tử này chơi thật vui. Trên mặt của hắn ý cười ôn nhu, như đang giấu cợt “Chân tâm của nam tử xưa nay không chỉ có một. Tại hạ mỗi giờ mỗi khác, đều là chân tâm. Không biết chân tâm mà Tử Tô nói tới là cái nào?”

Giang Tuyết ngạc nhiên, chính phái cũng có người cặn bã như vậy hả?

Người trong Ma giáo không nói nhân nghĩa. Giang Tuyết né ra một khoảng, nói: “Ta phải đi.”

Lâm Khinh Ca kéo ống tay áo y: “Ta có lời muốn nói với Tử Tô.” Giang Tuyết hất tay hắn ra, không nói một câu quay người đi. Thanh âm tức giận của Lâm Khinh Ca vang lên sau lưng y:

“Tử Tô thân là người tà giáo, nên để ý bản thân chút đi!”

Bóng lưng Giang Tuyết dừng lại.

“Người chính đạo gặp phải các người, hận không thể giết hết đi mới yên tâm. Xin khuyên một câu, Tử Tô không cần mơ mộng hảo huyền.”

Giang Tuyết nghiêng đầu, tặng hắn một bên mặt thanh lãnh, không nhìn hắn, cũng không giống định mở miệng trả lời.

Hắn quay đầu bỏ đi.

Buổi tối, Tả hộ pháp gõ cửa phòng Giang Tuyết: “Giáo chủ?”

Trong phòng yên lặng. Tả hộ pháp lại gõ cửa hai lần, không ai trả lời, hắn đẩy cửa đi vào, chỉ thấy trong phòng đốt nến, cửa đóng, mà Giang Tuyết lại không ở trong phòng.

Cửa sổ mở. Tả hộ pháp đi tới bên cửa sổ, vươn nửa người ra thăm dò. Hắn nhìn lên trên, quả nhiên, Giáo chủ nhà hắn đã bò lên nóc nhà từ lúc nào.

Đêm đen yên tĩnh, Giang Tuyết ngồi một mình trên ngói xanh, hai tay chống hai bên. Y ngược đầu, đang nhìn trăng sáng giữa bầu trời đêm.

Tả hộ pháp nhẹ nhàng leo lên nóc nhà, thấy cạnh Giang Tuyết có một ấm trà, một chén sứ, mang ra từ trong phòng.

Hắn đi lên phía trước. Giang Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy hắn, kêu một tiếng: “A Tả.”

Giáo chúng Ma giáo đều không có tên, từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi, đều không có tên của chính mình. Lúc Giáo chủ tâm tình không tốt sẽ gọi hắn như vậy.

“Có thuộc hạ.”

7. Chương 7

Editor: Hồ ly tinh

Tả hộ pháp đưa tay sờ sờ ấm trà, đã bị gió đêm thổi nguội lạnh. Hắn mang ấm trà và chén sứ để qua một bên, ngồi xuống bên cạnh Giang Tuyết.

Giang Tuyết mặt không thay đổi nhìn hắn, nói: “Người giấu rượu của ta.”

“Thuộc hạ đi lấy một bình rượu nhé?”

Giang Tuyết lắc đầu, không nói lời nào.

Tả hộ pháp không nhịn được đưa tay xoa đầu y hắn. Lòng bàn tay của hắn ấm áp, Giang Tuyết đột nhiên thở dài.

Kỳ thực không tính thở dài, nhiều nhất chỉ là âm thanh hô hấp lớn hơn lúc thường một chút, như là bất mãn, như là ngọt ngào, như là tức giận tích tụ trong lòng bốc lên.

Âm thanh than thở của thiếu niên tan nhanh trong màn đêm.

Tả hộ pháp nhìn y.

“A Tả, ” Giang Tuyết rũ mắt, ánh trăng lạnh lẽo buông xuống trên mặt y dẫn theo mấy phần cô đơn: “Ta không giống một giáo chủ.”

Tả hộ pháp nhẹ giọng nói: “Giáo chủ đã làm rất khá.”

“Nhưng ta cảm thấy gì cũng không có.”

Tả hộ pháp rất nhanh đã nghe hiểu y muốn nói gì. Giáo chủ từ nhỏ đã chịu giáo dục sao cho tâm địa sắt đá, y quyết đoán giết phạt, y tà mị quyến rũ, duy động tâm là không được quá dễ dàng. Ngồi trên vị trí này, quá nhiều tình cảm sẽ trở thành thứ liên lụy y.

Chờ đến khi loại trừ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, tâm lý đã sớm không còn một ngọn cỏ. Giang Tuyết từ lúc còn nhỏ tới giờ, đại khái đã quên mất yêu thích một thứ là như thế nào.

Xưa nay y đều cẩn thận nghiêm khắc yêu cầu mình phải giống một Giáo chủ Ma giáo, bảo y đi yêu một thiếu hiệp chính đạo, không đúng, là đi yêu một người, y phát hiện mình không làm được.

Ngón tay Tả hộ pháp đảo qua mi tâm Giang Tuyết, nhẹ nhàng xoa đi chữ xuyên nho nhỏ nơi đó.

Giang Tuyết không nhúc nhích, Tả hộ pháp nghe y nói: “Bọn họ đều không tốt bằng người.”

Một tảng đá vụn cân bỗng nhiên rơi xuống đất cái ầm – đây chính là cảm nhân của Tả hộ pháp. Hấn suýt thì hô hấp không được, đột nhiên rất hiểu vì sao Hữu hộ pháp lại hay ôm ngực.

Hấn cứng đờ quay đầu lại, như không hiểu gì cả hỏi một câu: “... Cái gì?”

Giang Tuyết nói lại lần nữa: “Bọn họ đều không tốt bằng người.”

...

Phương diện tình cảm của Giáo chủ sạch sẽ thanh minh, dưới lúc tâm tình người ta đang bài sơn đảo hải, vén lên bóc ra mà không hề hay biết.

Lúc này, Tả hộ pháp nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng đẹp đẽ của Giang Tuyết. Cuống họng hấn một trận lạnh lẽo, chỉ có thể duỗi tay nắm chặt tay Giang Tuyết.

Giang Tuyết là một khối bạch ngọc sạch sẽ long lanh chưa qua thế, tốt nhất là nâng trong lòng bàn tay cả đời. Hấn đột nhiên không muốn để ý câu này của Giang Tuyết có ý nghĩa gì.

Thật, có câu nói này là đủ rồi. Những thứ khác đều không quan trọng nữa.

Nếu nói vì giáo chủ cam tâm tình nguyện vào sinh ra tử, thì bây giờ bảo hấn chết hấn cũng không tiếc.

Giang Tuyết quay đầu lại, ngũ quan như trước bình tĩnh lãnh đạm, hỏi hấn: “Vậy A Tả thấy ta thế nào?”

Đầu ngón tay Tả hộ pháp đụng phải lòng bàn tay lạnh lẽo của Giang Tuyết, thật mềm mại.

Hấn thấy thanh âm mình vô cùng ôn nhu: “Bọn họ đương nhiên đều không tốt bằng Giáo chủ.”

Đáy lòng Giang Tuyết cảm thấy thỏa mãn một cách tự nhiên. Y nhắc một cái tay khác lên, cũng xoa đầu Tả hộ pháp, dù rằng vẻ mặt không hề có chấn động gì.

Tả hộ pháp cúi đầu xuống cho y xoa, khóe miệng không giấu được ý cười.

Ánh tuyết trắng xóa, sáng trong như ngọc. Thế nhân đều nói băng tuyết lạnh lùng, nhưng hấn lại thấy tuyết đang phát sáng với hấn.

Giang Tuyết nhận được thư của Phân đà chủ đích thân viết, nói muốn thỉnh Giáo chủ đến Phong Châu thị sát, thay giáo chủ an bài kết thân.

Thực ra chỉ đơn thuần là muốn gặp cháu trai đã lâu không thấy thôi. Phân đà chủ là đại bá của Giang Tuyết, năm nay bốn mươi, dưới gối không có con. Từ lúc Giang Tuyết còn nhỏ phụ thê đại bá đã rất thích y. Đại bá mỗi lần về Ma giáo đều phải ôm tiếu Giang Tuyết mặt không cảm xúc một lần, hết xoa xoa đầu lại nựng nựng má, một bộ không chịu buông tay.

Hơn nữa mỗi lần đều mang một đồng đồ ăn ngon tới, đều do Phân đà phụ nhân cực yêu thương Giang Tuyết làm.

Giang Tuyết đã từng rất thân thiết với Phân đà chủ khiến ông vui mừng đến không chịu được. Lúc đó giáo chủ vẫn chưa gọi Giang Tuyết mà là Tử Tô. Quá thích Giang Tuyết, Giang đại bá trong lòng ngứa ngáy nhìn không được đặt cho Giang Tuyết một nữ danh: Tô Tô, từ đây càng gọi càng thuận miệng. Mãi đến khi toàn bộ giáo chúng đều biết nữ danh của Giáo chủ, Sở trưởng lão đích thân ra tay, hoành đao bóc phủ, ai dám gọi liền chặt người đó, lúc này mới một lần nữa lấy lại uy nghiêm cho Giáo chủ.

Giang Tuyết ngồi trong xe ngựa, xốc lên màn che nhìn ra ngoài. Xe ngựa đang đi qua một cây cầu đá. Bọn họ đã đi đến Giang Nam, cách đích đến không xa. Hồng Kiều là nơi nút thắt quan trọng, trên cầu ngựa xe như nước rộn rịp rầm rập, hai bên thậm chí còn bày sạp. Vùng Giang Nam sông nước tình thơ ý họa, dân phong cũng không giống nơi khác.

Phố xá người đến người đi, một nữ tử trang điểm kinh diễm tựa sát một nam tử, khăn lụa nhẹ nhàng đánh lên người nam tử, giả vờ hờn dỗi “Hừ ~” một câu, nam tử kia lập tức sán lại gần nàng hơn.

Giang Tuyết đang xuất thần, y nhớ lần trước tự nhắc nhở chính mình.

Y tính tình lãnh đạm, nhìn người khác cũng thấy nhạt nhẽo, đơn giản là hai con mắt một cái mũi. Nếu nói vậy thì A Tả cũng khác nhưng người khác, nhưng thật ra lại không giống.

Giang Tuyết rơi vào trong sương mù, y không rõ “không giống” này là cái gì. Có lẽ do hai người quá quen thuộc, chuyện gì cũng cảm thấy như lẽ đương nhiên.

Y nghĩ không ra. Thật giống như một cục bông chặn ở ngực. Không đến nơi đến chốn, mềm nhũn khiến người hít thở không thông.

Tả hộ pháp thò người tiến vào xe ngựa, Giang Tuyết lấy lại tinh thần.

Tả hộ pháp ngồi bên cạnh y: “Giáo chủ một sao? Có muốn dừng xe nghỉ một chút rồi hăng đi không?”

“Không cần.” Giang Tuyết nhìn ngoài xe hồi lâu, cổ hơi nhức, y vươn tay xoa xoa. Tả hộ pháp thấy vậy, một tay lập tức chạm vào cổ Giang Tuyết, dùng lực vừa vặn vận nhuấn nơi đó.

Rất thoải mái. Giang Tuyết ngồi thẳng người, để cho hắn tiếp tục ấn.

Tả hộ pháp đã trở thành nha hoàn hầu hạ bên cạnh Giang Tuyết, hẩn chăm sóc Giang Tuyết lâu nay, hiểu rõ dùng lực thế nào có thể vừa ý Giang Tuyết. Cổ hết nhức, Giang Tuyết nhắm hai mắt bất động.

Tả hộ pháp ở một bên tinh tế giúp y ổn lại. Thanh âm vui sướng của Hữu hộ pháp ngoài xe truyền vào: “Giáo chủ, đã đến nơi rồi!”

Giang Tuyết cảm thấy bàn tay Tả hộ pháp rời khỏi da mình, nơi ấy còn lưu lại cảm giác ấm áp.

Giang Tuyết do dự một chút, không mở mắt.

“Giáo chủ, đến nơi rồi.” Tả hộ pháp nói.

Tang thương, đau khổ. Giáo chủ muốn khắc chế cái gì?

Y mở mắt ra. Tả hộ pháp đang giúp y chỉnh sửa vạt áo. Kỳ thực cũng không cần phải sửa, y phục vẫn chỉnh tề như lúc sáng mặc vào. Hẩn lui về phía sau một bước, ngắm y phục trên người Giang Tuyết, tầm mắt hướng lên trên, liền thấy Giang Tuyết mặt không cảm xúc nhìn hẩn.

Giang Tuyết: “Hứ.”

Tả hộ pháp:?

Giang Tuyết nói xong, trong lòng mơ hồ sinh ra chút mong đợi.

“Giáo chủ, ” Tả hộ pháp nhin cười, bóp bóp mặt Giang Tuyết, “Người học ở đâu vậy?”

Hẩn không hiểu. Giang Tuyết thất vọng.

8. Chương 8

Editor: Hồ ly tinh

Xe ngựa tới nơi. Giang Tuyết vừa mới bước vào cửa lớn phân đà, hai thanh âm hưng phấn cùng nhau vang lên:

“Tô Tô —— “

“Tô Tô —— “

Giang Tuyết đại bá cùng Đại bá mẫu mừng rỡ, Giang Tuyết vừa muốn hành lễ, liền bị bọn họ một người nắm một bên tay, cao hứng nghênh đón vào đại môn. Một quãng thời gian không gặp, hai người thể nào cũng thấy không đủ, xoa xoa đầu, nắm nắm tay, càng xem càng thấy Giang Tuyết nhà bọn họ đáng yêu vô cùng.

Giang Tuyết mặt không cảm xúc bị xoa xoa nắn nắn, thật vất vả hai người mới buông lỏng tay, Giang Tuyết rút cục về tới ghế của mình.

Hai người hỏi Giang Tuyết rất nhiều chuyện. Đại bá mẫu đau lòng nhìn Giang Tuyết: “Tô Tô, con dạo này gầy quá!”

Đại bá tính tình hào sảng, khi nói chuyện tiếng như hồng chung. Lão lập tức lớn tiếng phụ họa: “Còn phải nói! Gầy đi một vòng rồi!”

Hai người một xướng một họa, lại muốn sờ mặt Giang Tuyết. Giang Tuyết biến sắc, trước ma quỷ của hai người nhanh chóng trốn ra sau lưng Tả hộ pháp. Tả hộ pháp chắn trước người Giang Tuyết, áy náy nói với hai người: “Giáo chủ không quen thân cận với người khác, kính xin hai vị thứ lỗi.”

Đại bá cùng Đại bá mẫu: “...”

Sao lại có cảm giác “Thật xin lỗi con nhà tui sợ người lạ vui lòng tránh xa ra chút” nhỉ?

Phu thê hai người không thể làm gì khác hơn là lưu luyến không rời ngồi trở lại vị trí, nói chuyện kết thân với Giang Tuyết.

Đại hội Anh Hùng tổ chức thường niên ở đây sắp bắt đầu. Đây không phải đại hội luận võ bình thường, đại hội Anh Hùng là đại hội chuẩn bị cho đại hội Võ Lâm. Đến lúc đó, rất nhiều người trong giang hồ đều sẽ đến tham gia luận võ chọn ra tân tứ nam này. Chia làm ba vòng thi lấy tổng cộng ba mươi người, mỗi người đều tặng một viên chu trừ, sau đó liền có thể tham gia đại hội Võ Lâm năm nay.

Hai người đã tính toán xong, thời điểm đó, Giang Tuyết nhà bọn họ sẽ đến chỗ tửu lâu gọi món ăn đủ loại, phong lưu tuần tú lạnh như băng, lưng hùm vai gấu chim nhỏ nép vào người, yêu thích ai chọn người đó.

Vừa nghĩ tới nhà mẹ đẻ của Giáo chủ phu nhân tương lai là ở đây, thỉnh thoảng Giáo chủ sẽ về thăm một chuyến, hai người đều yên lặng tự bật ngón cái khen mình trong lòng.

Nhưng mà, hai người đều không đồng ý cho Giang Tuyết tham gia thi đấu.

“Không được, ” Đại bá mẫu lo lắng đạo “Tô Tô sao có thể tham gia loại tỉ thí thô lỗ như vậy chứ?”

“Nói không chắc còn có thể bị chiếm tiện nghi.” Đại bá tán đồng gật gật đầu.

Giang Tuyết nói: “Ta không yếu như vậy.”

Đại bá: “Không được! Sân đấu võ chỉ có quyền cước không có mắt, nguy hiểm như thế, Tô Tô không thể đi.”

Đại bá mẫu từ ái khuyên: “Tô Tô ngoan, nghe lời.”

Đại bá cũng nói: “Mấy người kia thân thủ rất mạnh, Tô Tô có thể ở bên cạnh xem.”

Thi đấu càng về sau toàn là người mạnh, cho nên võ công của nhân thân của người lên đài cũng không thể kém. Phân đà chủ phát tay ra hiệu, mấy người mang thân trang đi vào, hướng bọn họ hành lễ, cúi đầu chờ một bên.

Mấy người này thân hình gầy khỏe mạnh mẽ, tư thái đều luyện ra từ nhiều năm tập võ, có thể thấy được tuyển chọn rất kĩ.

Đại bá tranh công: “Tô Tô thấy sao?”

Giang Tuyết: “... Tạ ơn Tạ đại bá.”

Phân đà chủ kích động: “Không cần tạ ơn, không cần tạ ơn.” Ai, Tô Tô nhà ta sao lại ngoan như vậy chứ, ngoan chết người rồi.

Lão nâng lên cầm đắc ý liếc tiểu tử bên cạnh Tô Tô. Tả hộ pháp chấp tay với Phân đà chủ: “Phân đà chủ, ta và Hữu hộ pháp nguyện ý cùng tham gia tỷ thí.”

Hữu hộ pháp trên mặt mờ mịt cũng lập tức cùng chấp tay.

Phân đà chủ nheo mắt lại, tiểu tử này rất được mắt Tô Tô, lão muốn xem xem, thực lực vị hộ pháp này ra làm sao, có đúng như ước lượng của lão không. Lão nói: “Đương nhiên có thể, hay tỷ thí ngay bây giờ một chút?”

Tả hộ pháp hỏi ý Giang Tuyết: “Giáo chủ?”

Giang Tuyết gật đầu cho phép.

Phân đà chủ đứng lên, muốn đích thân tỉ thí với hắn. Tả hộ pháp cũng không nhún nhường, hào phóng nói:

“Mạo phạm đà chủ.”

Hai người đứng trong phòng lớn bằng phẳng trên sân, đều là tay không. Chiêu thức đều cùng một đường, Phân đà chủ cùng hấn đánh mấy chiêu, trong lòng âm thầm hơi kinh ngạc, công phu của hậu bối này cao hơn lão tướng, chiêu thức của lão đều bị hấn thành thạo hóa giải, mà hấn cũng không hề liều lĩnh, có lẽ đang thăm dò, còn bận tâm thân phận Phân đà chủ của lão nữa nên ra tay có phần thu liễm.

Phân đà chủ lúc này không dám khinh thường, rơi vào đánh nhau kịch liệt. Lão chỉ biết người này tốc độ rất nhanh, không ngờ càng đánh tốc độ càng kịch liệt. Nếu còn đánh tiếp, chỉ sợ còn nhanh hơn bây giờ, lão cũng khó mà chống đỡ nổi.

Phân đà chủ cấp tốc thu tay, đứng lại thán phục: “Khá lắm!”

Tả hộ pháp thi lễ: “Phân đà chủ quả nhiên danh bất hư truyền.”

Bá mẫu xem hai người đánh xong, kéo tay Giang Tuyết, trên mặt ý cười ôn hòa: “Tô Tô hình như cao lên rồi, tới chỗ của ta, bá mẫu lượng thân, may mấy bộ y phục.”

() Lượng thân: đo kích thước người để may đồ cho vừa ý, tui không biết thường dùng từ gì nên để nguyên QT.*

Giang Tuyết: “Dạ.”

Bá mẫu mang theo Giang Tuyết đến một gian phòng khác, hạ nhân mang ra thước mềm cùng phấn thạch. Giang Tuyết đứng sau tấm bình phong, thẳng người, bá mẫu cầm thước mềm đo vai y.

Phân đà chủ phu nhân tính tình hiền lành, tướng mạo cũng dịu dàng như nữ tử Giang Nam. Khóe mắt có vài vết chân chim, nhìn qua vô cùng thân thiết.

Giang Tuyết khéo léo đứng lại, mặc bà lượng thân cho y.

“Tô Tô?”

“Dạ.”

Bá mẫu cười tủm tỉm hỏi: “Đừng trách bá mẫu lảm chuyện. Tô Tô thật vất vả đi ra ngoài một chuyến, dọc theo đường này có gặp người mình thích không?”

Nhắc một chút, theo suy nghĩ của tui thì đại bá và bá mẫu rất thích Giang Giáo chủ, nên sẽ dễ xưng hô ta – con, còn Giáo chủ quá lãnh tính cộng thêm đại bá là cấp dưới nên vẫn để ta – người nhé.”v

Btw mới không để ý xúu mà lướt xem đã thành 69068 rồi == có ai cap được khoảnh khắc thềm thánh 69016 không???

9. Chương 9

Editor: Hồ ly tinh

Y không lập tức trả lời, cây quạt nhỏ tựa lông mi hơi nháy một cái. Y hỏi: “Bá mẫu, cái gì là yêu thích?”

Nghe vậy, bá mẫu che miệng cười, bà đưa một tay rảnh ra xoa mặt Giang Tuyết: “Tô Tô muốn biết?”

Giang Tuyết gật đầu.

Bá mẫu vừa quần thước mềm quang eo Giang Tuyết vừa suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy, bước thứ nhất khi yêu thích là thẹn thùng.”

Giang Tuyết không hiểu.

Bà tiếp tục giải thích: “Con ngẫm lại xem, trong lòng con, hấn yêu thích người như thế nào?”

Giang Tuyết thần nhiên: “Hấn yêu thích ta.”

Nụ cười trên mặt bá mẫu càng ôn hòa, bà lắc đầu nói: “Xem ra không phải Tô Tô đang yêu... Nói như con, là một loại lo lắng sợ hấn sẽ yêu người khác.”

Giang Tuyết suy tư một chút. Hấn là giáo chủ, hộ pháp ủng hộ giáo chủ là chuyện đương nhiên thiên kinh địa nghĩa, A Tả với hấn, là yêu thích như thế này.

A Tả sẽ thích người khác? Cái này Giang Tuyết không nghĩ tới. Bá mẫu thu thước mềm, hỏi hấn: “Tô Tô cảm thấy, hấn có thể yêu thích người khác không?”

Giang Tuyết: “...”

Không được.

Giang Tuyết thuận theo nghĩ đến Hữu hộ pháp... Hừ, hấn thì tùy đi.

A Tả quả nhiên không giống người khác. Tâm trạng Giang Tuyết tâm lý đã xoắn xuýt nhất thời đã không thấy tấm hơi, có chút trống rỗng.

Bá mẫu vui mừng kéo tay y: “Tô Tô của chúng ta muốn lớn lên.”

Chờ bá mẫu đo xong, Giang Tuyết đẩy cửa ra đi ra, thấy Tả hộ pháp đang chờ ngoài cửa. Trong tay hắn ôm mấy thứ trang sức, đang nhìn về phía đình viện, trong mắt mang theo ý cười.

Giang Tuyết nhìn sang, chỉ là mấy nha hoàn đang chơi đùa với một đứa bé. Đứa nhỏ kia khoảng năm, sáu tuổi đại, bị mọi người chọc cho cười khanh khách, mặt mày cong cong, trên khuôn mặt tròn có hai lúm đồng tiền nhỏ, là một hài tử may mắn.

Tả hộ pháp nhìn một hồi, đột nhiên căng chân bị người đá một cước.

Hắn quay đầu lại, Giang Tuyết đang mặt không thay đổi nhìn hắn. Tả hộ pháp sững sờ, cười với y: “Giáo chủ, phu nhân lượng xong rồi?”

Biết rõ còn hỏi, Giang Tuyết cảm thấy rất không muốn trả lời.

“Ừm.”

Tả hộ pháp: “Giáo chủ chờ ta một chút, ta mang trang sức vào.”

Giang Tuyết hiện rất khó chịu, hắn không muốn chờ. Tả hộ pháp giơ tay ôn nhu xoa đầu Giang Tuyết, là xúc cảm ấm áp quen thuộc.

Giang Tuyết: “... Ừ.”

Hắn lập tức đi vào. Giang Tuyết đứng tại chỗ, chấp tay sau lưng xem phong cảnh trong đình viện, thuận tiện liếc đứa nhỏ đang cười vui vẻ vài lần.

Chờ hắn đi ra, hai người về phòng Giang Tuyết, Hữu hộ pháp đang sắp xếp lại hành lý. Tả hộ pháp rót trà cho Giang Tuyết: “Giáo chủ, cổ còn đau à?” Nói xong, hắn đi ra phía sau Giang Tuyết, giúp y xoa bóp cổ, hắn thấy Giang Tuyết có hơi mất tập trung.

Giang Tuyết đột nhiên hỏi một câu: “A Tả thích người như thế nào?”

Lời còn chưa dứt, Hữu hộ pháp mặt bên sặc một cái, liên tục ho khan.

Tả hộ pháp hơi kinh ngạc, hần thấy Giang Tuyết vẫn mặt không cảm xúc, nghiêm túc đáp: “Thuộc hạ là người của Ma giáo, sao sẽ thích người khác?”

Giang Tuyết hiển nhiên không hài lòng, liền hỏi một câu: “A Tả yêu thích loại người nào?”

Nghĩ nghĩ, có thể là phu nhân dạy y gì đó. Tả hộ pháp khẽ cười trộm, tiếp tục giúp y xoa cổ, nghiêm trang nói: “Thuộc hạ... thích người có lúm đồng tiền.”

Hữu hộ pháp vừa mới dừng ho khan lại bị sặc tiếp tục ho khan mãnh liệt.

Chẳng trách lại nhìn hài tử kia.

Nhưng ta cũng có lúm đồng tiền. Giang Tuyết ủy khuất nghĩ.

Giang Tuyết giang tay đứng, Tả hộ pháp tại đứng trước người y, cẩn thận thay y sửa sang y phục. Thấy đã ổn, hần lui về phía sau một ít, đưa tay muốn xoa đầu Giang Tuyết.

Thanh âm vui sướng của Hữu hộ pháp truyền đến: “Giáo chủ, hôm nay đi hái ngó sen vân mây hay là hái cầm vân?”

Tả hộ pháp theo bản năng quay đầu lại: “Ta xem một chút.” Giang Tuyết trở mặt nhìn bàn tay chưa nâng lên đã buông xuống. Thân ảnh Tả hộ pháp dời từ trước mặt y sang chỗ Hữu hộ pháp.

Hôm nay hần chưa xoa đầu mình.

Giang Tuyết mặt không cảm xúc, dõi mắt theo bóng dáng Tả hộ pháp di chuyển.

Tả hộ pháp chọn hái xong, vừa quay đầu lại, thì thấy Giang Tuyết vẫn đứng yên tại chỗ, ngoắc tay nói: “Giáo chủ, lại đây.” Giang Tuyết đi tới, phối hợp hái.

Tả hộ pháp tự nhiên quảng chuyện xoa đầu ra khỏi não, hần giúp Giang Tuyết xong thì đi thẳng ra cửa. Hôm nay là ngày khai mạc đại hội Anh Hùng.

Giang Tuyết hơi buồn. Y đứng thẳng người trước gương đồng, liếc sang bên cạnh, Hữu hộ pháp đang quay lưng với y.

Y thấy mình trong gương, trầm nghĩ, hay cho một khuôn mặt đơ. Giang Tuyết khẽ mím môi, giơ tay lên thăm dò má, ngón tay xoa xoa má trái, tìm được chỗ kia.

Y đẩy ngón tay, khuôn mặt không biểu tình biến đổi. Không dễ nhìn, hơn nữa vật kia cũng không xuất hiện.

Chuyện này là sao nhỉ?

Giang Tuyết để tay xuống, nghe Hữu hộ pháp gọi: “Giáo chủ, chúng ta đi.”

10. Chương 10

Editor: Hồ ly tinh

Hôm nay là ngày đại sự, Hữu hộ pháp đứng một bên che dù cho Giang Tuyết. Tuy rằng hắn đã chuẩn bị tốt để lên thi đấu, nhưng mà có vị đại ca này ở đây, hôm nay xem ra vẫn không có việc cho hắn rồi. Hắn chỉ có thể cẩn thận trông coi Giáo chủ thôi.

Tả hộ pháp cúi người, ôn nhu vuốt tóc Giang Tuyết, nói với y: “Giáo chủ, ta phải lên rồi.”

Giang Tuyết khẽ gật đầu, như không muốn tay hắn rời đi.

Mắt Tả hộ pháp lấp lánh: “Giáo chủ, nếu thuộc hạ thua thì làm sao bây giờ?”

Giang Tuyết an ủi nói: “Không sao.” Y do dự một chút, đánh bạo nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp của A Tả.

Y thấy A Tả đột nhiên không kìm được gì đó, cúi đầu như đang cố nhẫn nại.

Giang Tuyết cúi đầu.

Trong lòng Tả hộ pháp bị manh đến phun máu, đứng im không nhúc nhích trên đường lên võ tràng.

Làm sao đây, yêu một người còn có thể khiến người đó vô sự tự thông khiến người ngày càng yêu thích, thật muốn chết mà.

~~~~~

Giang Tuyết xuất môn thấy đại bá cùng bá mẫu. Tả Hữu hộ pháp cũng muốn lên đài tỷ thí, hôm nay đổi một thân trang phục thuận tiện. Thấy người ra cửa.

Tả hộ pháp rất muốn tới gần một ít, nhưng bên cạnh còn có Phân đà chủ cùng phu nhân. Hắn hít sâu, ngón tay chỉ chạm nhẹ vào vành tai Giang Tuyết.

Hắn tiếp tục cười với Giang Tuyết: “Giáo chủ, chờ ta trở về.”

Giang Tuyết không rõ vì sao, gật gật đầu.

Tỷ thí lấy một chọi một, có thể đánh đến ba, năm ngày, người đứng trên tràng cuối cùng là người chiến thắng. Lấy thân phận Ma giáo của bọn họ chắc chắn không thể đường hoàng lên tràng, cho nên giả trang thành người mới tham gia lần đầu.

Tả thiếu hiệp lúc này đang đứng trên tràng. Thân ảnh kiên cường, ngọc thụ mà đứng, mặc trang phục bình thường vẫn tạo ra cảm giác hạc giữa bầy gà. Tỷ thí bắt đầu, đấu pháp của hắn khiến người khác không nhìn ra là người môn phái nào, nhưng hắn một đường thế như chẻ tre, người tới trước mặt hắn như đều cùng một trình độ, đánh mấy chiêu là rõ thắng thua. Đấu pháp hắn dùng khiến người khác không chú ý đến hắn thắng thế nào, gần như chỉ chạm một cái là đối phương đã thua. Nhìn như không nổi bật, nhưng đánh xong một vòng lại không gặp đối thủ nào.

Người dưới tràng dần dập thảo luận về người mới đến không tên tuổi này.

Kết thúc một ngày thi đấu, thái độ của Phân đà chủ với Tả hộ pháp thay đổi rất nhiều, lão thưởng thức võ vai Tả hộ pháp, liên tục cảm thán hậu sinh khả úy.

Giang Tuyết đã quên chuyện kết thân, nghe người dưới tràng nghị luận sôi nổi về Tả thiếu hiệp, ban đầu thấy rất thoải mái, nhưng sau đó lại chuyển thành loại khó chịu thứ tốt bị người khác nhớ thương.

May y là giáo chủ, hắn là hộ pháp.

Đại bá cùng bá mẫu cũng không vội. Tô Tô nà bọn họ tốt như vậy, chuyện thành hôn nhìn thế nào cũng thấy bọn họ phải chạy đến kết thân mới phải, Tô Tô cũng sẽ không quá phận.

Giang Tuyết trở về phòng, không lâu sau thì một đứa nha hoàn lại truyền lời, phu nhân làm điểm tâm hoa đào, hỏi giáo chủ có ăn không.

Giang Tuyết nói với Tả hộ pháp: “Người đi lấy.”

Tả hộ pháp theo lời, cùng nha hoàn kia rời đi. Hữu hộ pháp đang thấy là lạ vì sao chuyện nhờ vả lại không có phần hắn, mấy chuyện bên người Giáo chủ trước giờ đều bị đại ca hắn cướp mất, lẽ nào giờ còn cướp luôn cả chân chạy vặt kiếm bát cơm của hắn?

Hắn nghĩ đến nhập thần, Giang Tuyết bên cạnh kéo kéo tay áo hắn.

“Giáo chủ?” Hữu hộ pháp vội vã đến gần.

Giang Tuyết lúc này mặt không cảm xúc, hai con ngươi đen nhánh giống như hồ nước lạnh, khiến người ta không hề liên kết được với câu nói tiếp theo của y.

“Người có thích bốn giáo chủ không?”

Giang Tuyết rất ít khi dùng cái tự xưng này. Nhưng Hữu hộ pháp không quan tâm, nghe được câu này trong người hắn bắt đầu cuộn cuộn lên một luồng cảm xúc xúc động — hắn đã muốn trả lời vấn đề này từ rất lâu rồi!

Còn phải nói! Giáo chủ đáng yêu như thế! Y còn có lúm đồng tiền! Sao có người không thích y được chứ!

Hữu hộ pháp nhiệt huyết sôi trào, kiên định kiên quyết gật đầu.

Biểu tình Giang Tuyết nhất thời trở nên thất vọng.

Hữu hộ pháp:???

Chuyện gì xảy ra vậy?! Loại cảm xúc bị ghét bỏ đột nhiên xuất hiện

Giang Tuyết nghĩ thầm, quả nhiên chỉ là yêu thích của hộ pháp với giáo chủ, hai người đều giống nhau.

Tả hộ pháp mang hộp cơm đi vào thì thấy Hữu hộ pháp méo miệng phờ phạc đứng một bên, trong mắt Giang Tuyết cũng có chút mất mát.

Hắn sững sờ, lập tức trừng Hữu hộ pháp.

Hữu hộ pháp yếu ớt nói: Không phải tại đệ đâu đại ca...

Tả hộ pháp đi tới bên người Giang Tuyết, ôn nhu nói: “Giáo chủ, có muốn dùng điểm tâm không?” Giang Tuyết lắc đầu, một tay đỡ đầu như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Giáo chủ?” Tả hộ pháp gọi y.

Giang Tuyết bây giờ không muốn để ý đến hắn.

“Giáo chủ?” Hắn lại kêu một tiếng, thả nhẹ âm thanh, nói khẽ bên tai Giang Tuyết.

Giang Tuyết không để ý tới hắn.

“Tô Tô?”

Một dòng điện bé nhỏ chui vào lỗ tai của y, cả người nháy mắt đều tê dại. Người Giang Tuyết cứng một chút, y tận lực duy trì bình tĩnh quay đầu đi, liếc Tả hộ pháp. Tả hộ pháp cười với y, như thể tốt tính dùng mãi không hết.

Ai, hắn cười đến đẹp mắt như vậy, làm sao khiến người tức giận được được.

11. Chương 11

Editor:Leo

Beta: Hồ ly tinh

Giang Tuyết không trả lời, con người đen nhánh nhìn hắn chăm chăm.

Chẳng biết vì sao, Tả hộ pháp thấy trong đôi mắt đen nhánh kia có gì đó là lạ. Hắn lại gọi một tiếng “Tô Tô”, lần này ngữ khí mang theo ý muốn xác định cùng với ý cười ôn nhu.

Chỉ hai chữ mà như ăn hai viên đường liên tục, thật ngọt.

Tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng lại rất vui vẻ, loại cảm xúc không nói nên lời này tồn tại trong thân thể y không cách che giấu, nhảy nhót loạn xạ.

“Ừ.” Y bình tĩnh đáp lại, sau đó vờ như không có chuyện gì xảy ra quay đầu qua chỗ khác làm bộ uống trà, không phát hiện khóe miệng mình đang hơi nhếch lên.

Giang Tuyết nở nụ cười, tuy rằng không tính là một nụ cười thật sự. Tả hộ pháp trong lòng ngứa ngáy, hắn cố tình ghé sát vào Giang Tuyết, thả chậm nhịp điệu, gọi: “Tô Tô.”

Bởi vì Giang Tuyết quay đầu đi nên lời Tả hộ pháp nói gần bên tai, Giang Tuyết cảm nhận được khí tức như có như không thoáng qua, nhìn không được run rẩy cả người.

Đúng, run rẩy. Đường đường là Giáo chủ Ma giáo, bình thường nghiêm túc thận trọng, trầm ổn, vừa nãy thế mà kim lòng không được sợ run một hồi.

Giang Tuyết sững sờ, đại não không kịp phản ứng. Đây là lần đầu tiên y gặp phải tình huống lúng túng mắt mặt này, vẫn chưa suy nghĩ ra nên phản ứng thế nào.

Tả hộ pháp nhìn y ngơ ngác, trong lòng nóng rực, rất muốn làm càn ôm người ta dày vò một hồi.

“Ta...” Giang Tuyết lắp bắp, không tự nhiên ngồi thẳng người, quanh co nói: “Người, người đi ra ngoài.”

Tuy rằng rất muốn xoa đầu y nhưng Tả hộ pháp vẫn cố nén cười, đáp một tiếng liền ra cửa, tiện tay khép cửa lại.

Chân trước hần mới ra cửa, Giang Tuyết như bị điện giật đứng dậy khỏi ghế. Y chấp tay sau lưng sải bước tới bên giường, lại không mục đích đi đến bên cửa sổ, sau đó lại rất nhanh đi tới bức bình phong bên kia, trên mặt là vẻ lơ mơ không thay đổi, đi vòng vòng trong phòng.

Đi tới đi lui, bước chân của y dần chậm lại.

Giang Tuyết một mình đứng giữa phòng, đưa hai tay che miệng, đầu cúi thấp, ai cũng không nhìn thấy nụ cười trên mặt y.

Hữu hộ pháp dựa ngoài hiên cửa, thấy Tả hộ pháp ra ngoài, hần nhú mày, muốn nói lại thôi.

Tả hộ pháp liếc hần, hai người đi tới một hành lang gấp khúc bí mật.

Hữu hộ pháp dẫn đo một hồi mới do dự mở miệng: “Đại ca, y là giáo chủ.”

Thanh âm vang vọng trong hành lang trống rỗng, nhỏ mà rõ ràng.

Hần ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra, giáo chủ đối xử với Tả hộ pháp không giống những người khác. Nếu bọn họ là người thường thì muốn yêu thích Giang Tuyết thế nào cũng được, nhưng Giang Tuyết là giáo chủ, trên người bọn họ lại mang thân phận hộ pháp, chuyện liên quan đến Tể Nguyệt Giáo hoàn toàn không phải trò đùa. Giáo chủ chính là ranh giới cuối cùng của bọn họ.

Bọn họ không có thân thế, từ nhỏ sinh trưởng ở Ma giáo, đã sớm được Tể Nguyệt Giáo tín nhiệm. Cho nên hần không thể mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện này được, Giang Tuyết chưa hiểu gì cả, làm vậy khác gì vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm?

“Ta biết,” Biểu tình trên mặt Tả hộ pháp không có biến hóa, hần nhìn Hữu hộ pháp, ánh mắt bình tĩnh: “Ta có chừng mực.”

“...” Hữu hộ pháp còn muốn nói thêm, nghe vậy thì cắn môi dưới, lông mày nhú càng chặt.

Đêm.

Tả hộ pháp hầu hạ Giang Tuyết thay y phục nghỉ ngơi, hẩn đứng bên giường giúp Giang Tuyết ghém chăn, sau đó chưa đi vội, ngồi xuống bên giường.

Giang Tuyết cảm thấy lúc này mình nên biểu hiện thận trọng một chút. Tả hộ pháp vẫn như bình thường, trong mắt chứa một tầng ý cười ôn hòa, cúi đầu nhìn y. Hai người đều không nói gì, trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại ánh nến lập lờ.

Tay Tả hộ pháp đặt bên gối đột nhiên đưa tới gần. Ngón tay hẩn hơi cong lên, đụng vào mặt Giang Tuyết.

Xúc cảm rất nhỏ nhưng lại làm lưng Giang Tuyết cứng đờ. Tuy rằng trên mặt y vẫn không có gì bất thường.

Nụ cười trên mặt Tả hộ pháp trở nên mất tập trung. Động tác của hẩn không giống thường ngày, nhu hòa trong mắt làm người ta chìm đắm.

Giang Tuyết không chớp mắt. Bàn tay kia thuận theo mặt Giang Tuyết trượt xuống, mang theo vài phần khắc chế. Xúc cảm da thịt ma sát từ từ dời đến hàm dưới, lại tiếp tục dời đi.

Giang Tuyết khẽ giật mình, có chút xúc động muốn lờ đi mà không được, cảm giác thật khó nói thành lời.

Tả hộ pháp hơi chớp mắt, cảm xúc vừa nãy đều gom lại vào đáy mắt, che lên một tầng ôn hòa khí cười, giống kiểu hẩn mỗi ngày đều cười vậy.

“Giáo chủ, nghỉ ngơi thật tốt.” Tả hộ pháp xoa đầu hẩn, đứng dậy thả màn giường xuống.

12. Chương 12

Editor: Hồ ly tinh

Tả hộ pháp thổi tắt ngọn nến cạnh giường, trong phòng nhất thời tối lại. Giang Tuyết không nhìn thấy mặt hẩn, cảm giác được hẩn phải đi.

Bốn phía yên tĩnh, Giang Tuyết nghe thấy tiếng bước chân dần dần nhỏ lại, sau đó là tiếng khép cửa nhẹ nhàng. Y nhắm mắt lại như thường ngày.

Một phút sau, hai mắt Giang Tuyết mở ra. Lúc này là giờ ngủ hằng ngày, nhưng y lại không buồn ngủ chút nào. Y mở to mắt nhìn màn che nơi góc giường, cảm thấy trong phòng quá mức yên tĩnh.

Y trở mình, đổi tư thế nằm rồi nhắm mắt lại.

Một khắc trôi qua, Giang Tuyết yên tĩnh trở mình.

Không biết lại qua bao lâu, Giang Tuyết vẫn không buồn ngủ, đêm khuya trong phòng có thể nhìn thấy hai đồng tử hơi toả sáng. Y vén chăn lên ngồi bên giường một hồi. Trong phòng vừa tối vừa yên tĩnh, Giang Tuyết cảm thấy mình bây giờ không muốn đi ngủ. Y xuống giường, mặc trung y màu trắng vào rồi đi ra khỏi phòng.

Y thả nhẹ bước chân, cố ý thu lại tiếng động, dọc theo hành lang lặng lẽ đi đến phòng Tả hộ pháp.

Giang Tuyết lén lút nín hơi dán vào cửa sổ ngoài phòng nghe ngóng, bên trong yên lặng không có động tĩnh gì.

Trong phòng thực sự quá mức an tĩnh, không giống như có người.

Giang Tuyết nghĩ thầm, là ta đang lo cho an nguy của hắn. Y đánh bạo rón rén mở cửa sổ. Suy nghĩ một chút, sợ trong phòng có tiếng bước chân sẽ bị phát hiện, Giang Tuyết cởi hài bỏ bên ngoài, đi chân đất vào phòng.

Ban đêm quá tối, y đứng trong bóng tối quan sát chung quanh một chút, trong phòng không có người. Hay là đang ngủ?

Lặng yên không một tiếng động đến gần giường — trên giường chỉ có đệm chăn xếp gọn, một bóng người cũng không có. Giang Tuyết khẽ cau mày, giờ này người còn đi đâu?

Ngay lúc đó, hành lang ngoài phòng truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lưng Giang Tuyết lạnh toát, định quay người trốn đi. Nhưng đường cửa sổ đã không còn kịp rồi. Căn phòng này lớn mà không có bình phong hay bàn trang điểm gì, mở cửa ra là nhìn thấy toàn bộ trong phòng không sót thứ gì, nơi bí mật...

Trong lòng y hoảng loạn, tầm mắt tìm kiếm bốn phía dừng tại gầm giường.

Đường đường là Giáo chủ sao có thể chui gầm giường chứ?

Tiếng bước chân đã đến trước cửa, tay của người nọ đang muốn đẩy cửa vào. Không thể đợi thêm nữa.

Giang Tuyết cắn răng, thân thể nhẹ lặn trên giường một vòng, lấy chăn quấn mình lại chặt chẽ.

Người kia vào phòng, đóng cửa. Giang Tuyết cuộn lại trên giường, cực lực không phát ra tiếng động, giờ mới nhận ra nơi mình ẩn náu không tốt chút nào. Y thăm mắng mình không thận trọng, chỉ có thể liều mạng hi vọng Tả hộ pháp khoan chưa lên giường.

Tả hộ pháp vào phòng, không đốt đèn. Nghe theo tiếng bước chân của hắn đi đến chỗ cửa sổ, tiếp theo là tiếng cửa sổ bị khép lại.

Tim Giang Tuyết hồi hộp đập liên hồi.

Tiếng bước chân tới gần bên giường, nghe không khác gì lúc thường. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong bóng tối, tim Giang Tuyết như nổi trống, mặt như muốn thiêu cháy.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Giang Tuyết nhắm mắt lại, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều quần quá chặt, cả người không nhúc nhích, cứng ngắt như tảng đá.

Hắn ngồi xuống bên giường, sau đó là là tiếng cởi quần áo.

Giang Tuyết cảm thấy bên cạnh lún xuống, hai người cùng nằm trên giường, cách nhau rất gần, y nằm trong chăn không khỏi cảm thấy ngột thở.

Y đang dùng lực suy nghĩ nên làm sao thoát thân, chắc chỉ có thể chờ lúc đi tiểu đêm. Lúc này, Tả hộ pháp cử động. Hắn trở mình, cả người quay về phía Giang Tuyết. Giang Tuyết có thể cảm giác được động tác rõ ràng gần trong gang tấc, nhất thời đầu óc choáng váng, chưa kịp phản ứng lại thì cả người đã rơi vào lồng ngực ấm áp.

Y rất ngạc nhiên, cố gắng nhịn xuống không dám manh động. Đây là thói quen lúc ngủ của A Tả sao? Ôm chăn ngủ?

Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ.

Dưới bóng tối âm thanh bị phóng đại. Giang Tuyết hoàn toàn rơi vào trạng thái mờ mịt, chỉ cảm thấy mình bị người ôm chặt lấy. Đầu y dựa vào hõm cổ A Tả, quá gần rồi. Giang Tuyết cuống quýt lùi lại, sau gáy bị một bàn tay nhẹ nhàng đè lại.

Một thứ ấm áp chạm vào trán y. Giang Tuyết phản ứng lại, thoáng chốc mở to hai mắt.

“Đừng nhúc nhích, ” Thanh âm của hắn hình như chưa từng gần mình như vậy, từng chữ từng chữ ôn nhu ép vào trong lòng người ta, “Ngoan, ngủ.”

Giang Tuyết cảm thấy nơi bị hôn hơi nóng lên, tâm lý phập phồng. Rất nhanh, y thấy cả khuôn mặt mình đều đang nóng lên.

13. Chương 13

Editor: Hồ ly tinh

Cả người Giang Tuyết đều nằm trong chăn của hắn, nên hắn cứ vậy ôm cả chăn lẫn người vào lòng.

Đây là chăn hắn đắp mỗi ngày, mà ngoài chăn lại chính là hắn... Toàn bộ mặt Giang Tuyết đều nóng lên, hận không thể co mình lại tiếp tục trốn trong chăn.

May là trong phòng tối đen che giấu giúp y về khốn quẩn trên mặt.

Tả hộ pháp tận lực dùng tư thế có thể thả lỏng hết mức ôm y. Lúc mới ôm da mặt người này rất mỏng, toàn thân cứng nhắc không chịu buông lỏng, bởi vì cách nhau rất gần nên thở cũng không dám thở mạnh nhưng không hề dị nghị với ngực hắn.

Có lẽ là thấy hắn từ đầu đến cuối không đổi tư thế, cho là hắn đang ngủ, người trong chăn mới dần dần thả lỏng cảnh giác, nhẹ nhàng dịch qua dịch lại trong ngực hắn, chậm rãi tìm cho mình một tư thế thoải mái.

Đã muộn lắm rồi. Giăng co nửa đêm người trong chăn mới chịu không nổi mà chậm rãi khép mắt lại.

Tả hộ pháp lại không ngủ. Chờ hô hấp người bên cạnh trở nên đều đặn, hắn rón rén mở chăn làm lộ ra khuôn mặt ngủ say của Giang Tuyết giúp y thông khí. Sau lại mở chăn thêm chút nữa, vậy sẽ không nóng.

Giang Tuyết ngủ bên cạnh hắn như một con thú nhỏ. Hai người rất gần nhau, hắn toan ôm chặt thêm một ít, cuối cùng vẫn không nhúc nhích.

Hắn không ngủ say hoàn toàn, sau nửa đêm là nửa mê nửa tỉnh. Mỗi lần mở mắt ra nhìn thấy Giang Tuyết còn an ổn ngủ trong lòng ngực hắn mới nhắm mắt lại lần nữa.

Mãi đến tận lúc gần sáng, trước khi gà gáy, hắn tỉnh lại. Giang Tuyết ngủ say chẳng biết đã đưa tay ra khỏi chăn lúc nào, nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, hệt như một đứa trẻ.

Trong lòng là một mảnh mềm mại. Không dám đánh thức Giang Tuyết, hắn tận lực chậm rãi ngồi dậy, sau đó ôm lấy cả chăn lẫn người đứng dậy, Giang Tuyết nhắm mắt hờ hững, không thức giấc.

Hắn rón rén ôm Giang Tuyết về phòng.

Thả y xuống giường, bàn tay cầm vạt áo hắn cũng thuận theo thả ra. Hắn ngồi xổm cạnh giường ngắm

nhìn khuôn mặt đang ngủ an tĩnh của Giang Tuyết. Nếu có thể vẫn luôn tiếp tục như vậy thì tốt rồi. Hắn nghĩ như vậy, trong mắt tràn ngập nhu hòa.

Như tháo xuống phòng bị trên người, toàn bộ ôn nhu trong cơ thể đều tràn ra. Nếu lúc này muốn một đao đâm xuyên tim hắn cũng không tốn chút sức nào.

Nhất định không để cho ai tổn thương người. Hắn nhẹ giọng nói trong lòng với Giang Tuyết.

Lúc hắn đẩy cửa ra ngoài thì đối diện với ánh mắt của Hữu hộ pháp.

Hữu hộ pháp đứng đó nhìn hắn, ánh mắt phức tạp. Hai người lặng im nhìn nhau một hồi, thấy Hữu hộ pháp không định lên tiếng, hắn nhấc chân rời đi.

Đến hừng đông khi Giang Tuyết tỉnh lại thì phát hiện mình đã về tới phòng. Trên người còn đắp tấm chăn tối qua.

Y nhớ lại ý chuyện tối qua, lập tức kéo cao chăn che mặt. Một lát sau Giang Tuyết kéo chăn xuống.

Đều là mùi vị của A Tả...

Giang Tuyết nắm góc chăn, ngón tay chốc chốc lại vuốt ve. Trong lòng rất vui vẻ, không dừng lại mà ngày càng nhiều thêm.

Giang Tuyết xoa nhẹ mặt hai lần, tìm lại biểu tình lạnh lùng trên mặt. Sau đó rời giường, rửa mặt.

Tả hộ pháp theo thường lệ đi vào phòng giúp y quản lý tất cả. Chẳng biết vì sao, hôm nay Hữu hộ pháp làm như trong phòng có thật nhiều chuyện bận rộn, vẫn luôn đứng bên cạnh y.

Nhưng không liên quan, hôm nay tâm tình Giang Tuyết không tệ.

Hôm nay tiếp tục đi xem đại hội Anh Hùng.

Tả hộ pháp vào trận trước, đưa tay xoa đầu Giang Tuyết. Giang Tuyết ngồi nghiêm chỉnh, nhàn nhạt gật đầu, trầm giọng phân phó: “Đi đi.”

Tả hộ pháp nhin cười: “Vâng.”

Giang Tuyết cảm thấy hình như có ánh mắt đang nhìn bọn y chằm chằm. Y quay đầu tìm kiếm, bắt gặp đôi mắt phượng quen thuộc.

Lục Minh cũng tới, đang nhìn về phía Giang Tuyết. Giang Tuyết vô tình liếc qua lại bị ánh mắt kia chọc đến hơi khó chịu.

“Tô Tô, đang nhìn gì vậy?” Đại bá mẫu nhẹ nhàng hỏi y.

Giang Tuyết lắc đầu.

14. Chương 14

Editor: Hồ ly tinh

Lúc đoàn người Giang Tuyết trở về đã có một người ngồi trong đại sảnh chờ bọn họ.

Phân đà chủ vừa thấy cố nhân, vui vẻ tiến lên nghênh tiếp, nói:

— Sở trưởng lão —

Tả hộ pháp lườm Hữu hộ pháp. Hữu hộ pháp chột dạ giả bộ nhìn trời.

Sở trưởng lão không ở Ma giáo lại chạy tới đây làm gì? Giang Tuyết nghi ngờ trong lòng, theo sau Phân đà chủ đi đến. Sở trưởng lão có vẻ già nua, ngồi ngay ngắn trên ghế ở đại sảnh, uy nghiêm không giảm. Bên tay lão đặt một chén trà, ngồi im không nhúc nhích.

Giang Tuyết theo quy tắc cũ chào một cái, Sở trưởng lão cũng đứng lên. Lão hàn huyên vài câu với Phân đà chủ. Phân đà chủ cùng lão ngồi xuống, hỏi:

— Trưởng lão lần này đến đây là vì trung sự của Giáo chủ chăng?

Sở trưởng lão cười:

— Giáo chủ một mình xuất môn ở bên ngoài, dù sao cũng không yên lòng, nghe nói người tới chỗ này của người, nghĩ nghĩ rồi vẫn muốn tới xem một chút.

Sở trưởng lão quay đầu, một đôi mắt thâm thúy nhìn Giang Tuyết, hỏi:

— Giáo chủ đạo này thế nào?

Giang Tuyết gật đầu:

– Vẫn khỏe.

Sở trưởng lão nghe xong gật gật đầu “ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa. Lớn lên dưới sự dạy bảo của Sở trưởng lão, Giang Tuyết có thể nghe ra một ít ý tứ không rõ từ một tiếng này.

Phân đà chủ nghe vậy lập tức hứng khởi, cùng trưởng lão đàm luận về tình hình vài trận đấu gần đây ở đại hội Anh Hùng, nói tới mấy thanh niên tuần kiệt vừa ý lại vui đến không ngừng được.

Đại bá mẫu thấy hai người họ đàm luận đến khoái chí, kéo tay Giang Tuyết:

– Tô Tô, xem một ngày thi đấu cũng hơi mệt mỗi nhĩ, hay con đi thay y phục nghỉ ngơi chút nhé?

Giang Tuyết nghe vậy, nhìn sắc mặt Sở trưởng lão một chút mới gật gật đầu, đứng dậy chào mấy người một cái rồi đi trước.

Sở trưởng lão chính là luật thép sống trong Tể Nguyệt giáo, nơi nào có lão nơi đó nhiều thêm một tòa núi lớn toả ra uy thế, Giang Tuyết theo bản năng gò bó mình thêm mấy phần. Đi khỏi phòng lớn áp suất thấp, Giang Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Sở trưởng lão sẽ không tự dưng chạy đến, nhất định là y đã làm sai chỗ nào. Y về phòng, vừa thay y phục vừa nghĩ xem gần đây đã làm việc gì không đúng.

Giang Tuyết đứng trong phòng, cây đàn hương nạm bốn vỏ sò chiếm một góc trong phòng. Tả hộ pháp cầm trên tay y phục mới đổi của Giang Tuyết, thấy lông mày y nhú lại, nghiêng đầu nhìn y:

– Giáo chủ đang suy nghĩ gì vậy?

Giang Tuyết nhìn hần. Ừ, đúng là làm sai, tối hôm qua y còn tự mình bò lên giường người khác.

Tim bị chia làm hai khối, một bên nặng trình trịch kéo y chìm xuống, một bên nhẹ nhàng hoảng hốt nâng y lên cao.

Giang Tuyết giang hai tay nói với hần: “Ôm.” Y mặt không cảm xúc, lông mi khẽ run, đôi mắt luôn bình tĩnh kiềm chế nay có chút sinh động. Y bình tĩnh hỏi Tả hộ pháp:

– Có thể ôm không?

Tả hộ pháp sững sờ. Bước vài bước đến gần Giang Tuyết, nhanh chóng ôm lấy thân thể gầy gò của y vào lòng. Hắn ôn nhu nói:

– Có thể.

Giang Tuyết vùi đầu vào cổ hắn, khẽ thở dài trong lồng ngực dày rộng ấm áp.

Tốt rồi, giờ mọi thứ đều biến thành nhẹ nhàng.

Đạo này đang học Giữ gìn sự trong sáng của tiếng Việt, hệ quả là chương này bị áp dụng, tui có nên tiếp tục duy trì sự trong sáng của tiếng Việt không nhỉ???

15. Chương 15

Editor: ΣLeo

Beta: Hồ ly tinh

Sở trưởng lão ngoại trừ sắc mặt không tốt lắm thì không khác lúc bình thường mấy. Ngày tiếp theo liền đi đại hội Anh Hùng với Giang Tuyết, đích thân giúp Giang Tuyết chọn Giáo chủ phụ nhân.

Tả hộ pháp đưa tay sờ đỉnh đầu Giang Tuyết.

Sở trưởng lão bên cạnh tăng hắng một tiếng, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm hành động vượt quá phép tắc kia. Lão nén giận nói: “Sắp lên thi đấu rồi, nếu để người ngoài nhìn vào còn ra thể thống gì.”

Tả hộ pháp nhẹ nhàng xoa tay, đáp: “Dạ.”

Giang Tuyết đưa mắt nhìn hắn đi lên đài. Sở trưởng lão hỏi Giang Tuyết: “Giáo chủ khi nào mới có thể đi xem mắt?”

Giang Tuyết thờ ơ nói: “Không vội.”

Quanh võ tràng vây đầy người xem.

Sở trưởng lão nhìn một lượt mấy người hôm nay muốn lên tràng, dò hỏi: “Vị công tử mặc đồ đen ở trên tràng kia có vẻ nhẹ nhàng phong độ.”

Giang Tuyết thờ ơ đáp: “Ồ.”

Sở trưởng lão nhìn lại, trên sân còn có một vị công tử mặc áo đỏ, nhìn dáng dấp thực sự không tệ. Lão hỏi Giang Tuyết: “Giáo chủ thích người ôn nhu hả?” Giang Tuyết liếc mắt nhìn, nói: “Giống nhau.”

Phân đà chủ ngồi một bên, lúc này tới gần đề nghị: “Tô Tô xem, người đứng trên tràng thật mạnh mẽ!”

Giang Tuyết nhìn qua hướng đó, Phân đà chủ vừa dứt lời thì thân hình cao lớn cường tráng liền bị người đối diện đánh cho đỡ không nổi. Vốn định dựa vào sức lực mạnh mẽ giành thắng lợi, nhưng gã sứt ruột, chiêu thức lộ nhiều sơ suất, đánh tới đánh lui hai ba chiêu liền bị áp sát rơi khỏi tràng chịu thua.

Tả hộ pháp đứng trên tràng quay đầu cười với Giang Tuyết.

Sở trưởng lão lên tiếng đem tầm mắt Giang Tuyết kéo về: “Giáo chủ vẫn không có cảm giác sao?”

Giang Tuyết cảm thấy mình rất có cảm giác, vừa nãy A Tả cười khiến tâm tình y thay đổi.

“Theo thuộc hạ thấy, phương pháp ôm cây đợi thỏ của Giáo chủ có hơi bảo thủ. Nếu có nhân duyên ở đại hội này thì lấy ra chút bản lĩnh, chủ động một chút cũng tốt.”

Giang Tuyết quay đầu nhìn hẩn, chăm chú nghe, Sở trưởng lão sờ cằm, tiếp tục ân cần phân tích: “Tính tình Giáo chủ cô độc, xa cách, một lòng một dạ dĩ nhiên là tốt, giáo chủ cũng cần chủ động một chút.”

Giang Tuyết nghe xong, rất tán thành gật gù đầu: “Ta cũng thấy vậy.”

Sở trưởng lão thấy Giáo chủ cuối cùng cũng hiểu, trong lòng có chút thỏa mãn. Nhưng mãi đến ngày thi đấu kết thúc, Giang Tuyết vẫn không nói thêm gì.

Sau khi trở về không bao lâu, có người tới thông báo, nói là có khách từ Trường Sinh Đường tới chơi.

Ma giáo trước nay vẫn luôn dè chừng lẫn nhau, chỉ là không thể hiện ra mà thôi. Trên thực tế thì ngứa mắt cực kì, càng không bao giờ lấy chuyện xã giao ghé thăm. Lần này Trường Sinh Đường không mời mà tới, không biết có ý định gì.

Sở trưởng lão cùng Phân đà chủ nhìn nhau, Giang Tuyết liền nói với người kia: “Cho vào.”

Nói xong, Giang Tuyết đứng lên nói: “Trưởng lão, đại bá, ta hơi mệt, về phòng trước.” Y quay đầu, nói riêng với Sở trưởng lão: “Trưởng lão không cần khách khí với bọn họ.”

Sở trưởng lão tự biết chừng mực. Giang Tuyết rời đi.

Trường Sinh Đường phái Lục các chủ đến. Hấn hành lễ với hai người đang ngồi, trên mặt treo nụ cười quen thuộc: “Lần này đến đây là để nhận tội với Giáo chủ.”

Tuy rằng những lễ nghi này không đúng lắm, nhưng đã tới cửa nét mặt thế nào cũng nên tốt một chút. Lúc này mấy người ở đây trông như bạn cũ gặp lại, nói vài câu khách khí, liền mời ngồi.

Bên này, Giang Tuyết về đến phòng. Nha hoàn mang y phục lần trước bá mẫu may cho Giang Tuyết đến. Thoạt nhìn rất thoải mái, Tả hộ pháp tìm lư hương lưu kim nhỏ để huân y phục.

Quay đầu thì thấy Hữu hộ pháp đứng ngoài cửa sổ âm thầm nháy mắt, ra hiệu kêu hấn ra ngoài. Tả hộ pháp nhìn Giang Tuyết một chút, rồi thả đồ trong tay rồi đi ra.

Hữu hộ pháp nóng lòng, vừa thấy người đi tới liền nói: “Đại ca, gần đây cẩn thận một chút, sáng hôm nay mạo phạm đến giáo chủ, chuyện... cũng không thể làm tiếp nữa, không nên chống lại trưởng lão.”

Hấn dạo này toàn lải nhải mấy câu này, Tả hộ rất phiền: “Ta biết rồi.”

Hấn quay người bước đi, Hữu hộ pháp thấy hấn không phản đối, không nhịn được nhỏ giọng tiếp tục tiếp tục rầm rì: “Trưởng lão có thể... sẽ thay người.”

Bóng lưng đang rời đi dừng lại một chút. Hữu hộ pháp còn tưởng hấn muốn nói gì thì hấn lại làm như gì cũng không nghe thấy tiếp tục đi.

Hữu hộ pháp phía sau lo lắng thở dài.

Đi về phòng thì gặp Lục Minh đã lâu không gặp ở cửa.

Hấn không biết, khi hấn đi tới phòng là lúc Lục Minh đi ra khỏi phòng, sắc mặt cậu ta bình thường, chân đi rất nhanh.

Lục Minh tới làm gì?

Hấn bước vào phòng. Giang Tuyết đang ngồi trên ghế, trên tay cầm một cuốn thoại bản, biểu tình rất bình thường.

*Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này. (Theo wp Hàn Trang Trang)

“Giáo chủ,” Tả hộ pháp đi tới “Lục Minh mới đến,”

Giang Tuyết ngẩng đầu lên: “Cậu ta đến tạ lỗi.”

Lục Minh so với lúc trước khách khí hơn nhiều, đứng rất xa, hần nói vài ba câu không quá quan trọng. Thấy Giang Tuyết không có phản ứng thì rời đi.

Tả hộ pháp khê cau mày, trong lòng hơi nghi ngờ. Hần nhìn khắp phòng một lượt, ấm trà trên bàn không bị dịch chuyển, quần áo trên giá treo chỉnh tề, huân hương đặt trên bàn trà, chậm rãi lan ra vài lần khối nhẹ. Vẫn còn y nguyên như lúc hần ra khỏi phòng.

Hần lại cầm lư hương đi huân y phục.

Giang Tuyết để tay xuống, con ngươi đen kịt nhìn chăm chăm hần. Bộ dáng dù là ai cũng không đoán ra.

Giang Tuyết muốn mở miệng, rất nhanh lại theo thói quen im lặng. Giáo chủ cũng không cần nói nhiều, y cũng học cách lãnh đạm. Rất nhiều lời khi nói ra khỏi miệng thì không phải đáng về này, huống hồ y cũng không giỏi giao tiếp. Có một số việc vẫn rất khó nói.

Ví dụ như, mới rồi không để ý tại sao Lục Minh lại xuất hiện trước mặt y, vì trước đó y nghe phía hành lang xa xa có tiếng nói chuyện bị đè thấp.

Giang Tuyết yên lặng đi tới bên cạnh hần. Tả hộ pháp cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy?” Hần thả lư hương xuống, hai tay đặt trên vai Giang Tuyết, mặt đối mặt nhìn y.

Giang Tuyết mặt không cảm xúc làm người khác không nhìn ra điểm gì.

Đường nét ngũ quan của y vô cùng tinh xảo, nhưng lại yên tĩnh lạnh lùng, không có biến hóa gì xuất hiện. Khi trầm mặc thì hết như tượng ngọc điêu khắc.

Thấy Giang Tuyết không nói lời nào, Tả hộ pháp giang rộng tay với y, ôn nhu nói: “Đến đây, ôm.”

Giang Tuyết cup mắt, buồn rầu chui vào lồng ngực hần. Thân thể hai người gần sát, hơi thở quen thuộc đem y trở lại. Đầu Giang Tuyết dựa vào bả vai dày rộng, hai cánh tay buông xuống bên người không động đậy.

Tư thế này làm Tả hộ pháp phải cẩn thận ôm người vào lòng.

“Tô Tô,” Tả hộ pháp gọi y, cúi đầu tựa sát mặt Giang Tuyết mặt, hỏi khê bên tai: “Tô Tô của chúng ta làm sao vậy?”

Thanh âm ngọt ngào ôn nhu pha lẫn thở dài.

Ý vào lúc này hắn không nhìn thấy mặt của mình, Giang Tuyết khẽ cọ vào vai hắn.

Tả hộ pháp vỗ vỗ lưng y động viên, tâm tình Giang Tuyết thoải mái hơn một chút. Y ngẩng đầu nhìn Tả hộ pháp, không đầu không đuôi nói một câu: “Ta sẽ che chở người.” Thanh âm rầu rĩ, như một đứa nhỏ đang giận dỗi.

Tả hộ pháp ôm chặt y trong lồng ngực, trong thanh âm mang theo ý cười, nghiêm túc đáp: “Được, Tô Tô che chở ta.”

16. Chương 16

Editor: Hồ ly tinh

Tả hộ pháp cuối cùng cũng nhận ra trong phòng là lạ chỗ nào.

Ôm chưa được bao lâu, Giang Tuyết cảm thấy thân thể hắn trở nên hơi cứng ngắt. Tả hộ pháp đẩy Giang Tuyết ra, nét mặt như đang ẩn nhẫn gì đó. Hắn miễn cưỡng cười với Giang Tuyết: “Giáo chủ... tạm thời cách thuộc hạ xa một chút...”

Nhịp tim của hắn rất nhanh, khí huyết dâng lên, trên người như thiêu đốt một luồng nhiệt quỷ quyệt.

Giang Tuyết bị hắn đẩy ra liền không nhúc nhích, sờ môi nhìn mặt đất, sắc mặt tái nhợt hiện lên mặt ửng hồng không bình thường.

Tả hộ pháp ý thức được cái gì, hắn lập tức mở cửa sổ quảng lư hương ra ngoài. Trên người khô nóng khó nhịn, hắn ném lư hương xong thì lập tức đóng cửa sổ lại.

Dù có ngốc đến mấy thì ở Ma giáo hồi lâu cũng biết lần này trúng phải được gì.

Được hiệu vô cùng mạnh. Tả hộ pháp một tay đỡ lên bàn, thấy tình trạng Giang Tuyết không bình thường thì càng thêm dầy vò lí trí. Hắn nói không ra lời, cắn răng quay người toan rời đi.

Trên người càng ngày càng khô nóng, đầu óc Giang Tuyết càng thêm mờ mịt. Thấy hắn định đi lập tức bước lên trước bắt được cánh tay Tả hộ pháp.

Cánh tay bị y đụng tới, dục vọng như lửa từ đó lan ra toàn thân. Tả hộ pháp sợ hết hồn, theo bản năng

dùng sức đẩy Giang Tuyết ra, phát hiện bàn tay nắm tay hần của Giang Tuyết tăng thêm sức lực.

Được hiệu trên người Giang Tuyết không nặng như hần nhưng trên người nóng cực kì, thế nào cũng thấy không đủ. Hai mắt y mờ mịt mang điểm ướt át, da dễ trắng trẻo đều ửng hồng. Đôi môi khép mở, như muốn cùng hần nói chuyện.

Tả hộ pháp sững sốt. Y muốn nói chuyện, muốn nói gì đây... Không quan tâm, hần thuận theo tay Giang Tuyết kéo y lại bên người.

Hô hấp dần dần nóng rực, chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới người kia, điều này khiến hần không khống chế được mà càng muốn dựa vào gần hơn. Hần cúi đầu muốn hôn lên môi Giang Tuyết.

Giang Tuyết trơ mắt nhìn hần dựa vào càng gần, cảm thấy trên mặt nóng bừng, tim đập như hươu chạy. Hô hấp hai người gần như cùng lúc, hần dựa rất gần, Giang Tuyết chưa bao giờ nhìn hần ở khoảng cách gần như vậy.

Hần rũ mi mắt, thần sắc chăm chú mà ôn nhu. Giang Tuyết biết hần đang nhìn nơi nào. Mặt của y càng nóng. Gần quá —— so với hết thảy ôm ấp lúc trước đều không bằng, nhưng hần hoàn toàn không có ý dừng lại.

Giang Tuyết không tự chủ nuốt nước miếng, sau đó liền bị hôn lên.

Vừa mới đụng vào liền khắc chế không nổi, Tả hộ pháp muốn làm nụ hôn này sâu sắc thêm, lại sợ dọa đến Giang Tuyết, chỉ có thể vội vã không nhịn nổi nhẹ nhàng liếm môi y. Giang Tuyết ngốc lăng đứng, biểu tình yên tĩnh thuận theo, đồng thời cũng rất phối hợp. Có điều y chẳng biết vì sao hôn hôn lại bị ấn vào trên tường, thân thể của hần còn theo sát dán vào.

Hô hấp hai người hòa vào nhau, miệng lưỡi quấn quýt. Hần từ từ đưa lưỡi thăm dò, Giang Tuyết hấp háy mắt, cũng thăm dò duỗi đầu lưỡi mềm mại ra, sau đó lập tức bị nhiệt liệt cuốn lấy không tha.

Nụ hôn này làm cơ thể động tình càng thêm mãnh liệt, Giang Tuyết dần dần bị nụ hôn mang theo tính xâm lược tính của hần làm cho hít thở không thông, vươn tay đẩy vai hần ra.

Tả hộ pháp bị y đẩy một cái, nhất thời ngừng động tác. Lúc tách ra có chút hụt hơi, thân thể dán sát lên người Giang Tuyết, chỗ kia nóng đến kinh người. Hần khó nhịn tựa đầu lên vai Giang Tuyết vai, cực lực nhịn xuống.

“Dừng sợ...”

Thanh âm của hần nhẹ như gió, hần không thể cả người đều kề sát Giang Tuyết. Giang Tuyết bị hần ép tới vách tường cứng rắn sau lưng, không thể lui được nữa.

Giang Tuyết định quay đầu nhìn hấn, bỗng nhiên cảm thấy trên cổ có một vật mềm mại ấm áp. Y theo phản xạ run rẩy một chút, ngay lập tức trên eo bị hai cánh tay ôm lấy kìm trụ thân thể, không cho y lộn xộn. Mặt Giang Tuyết càng đỏ hơn.

Hấn cựa mạnh liếm hôn cần cổ trắng trẻo của Giang Tuyết: “Tô Tô...”

Hai tay Giang Tuyết rốt cục rảnh rỗi, ôm bên hông hấn. Lập tức cảm nhận được cổ bị cắn một cái không nhẹ không nặng. Hấn đầu tựa vào hõm cổ Giang Tuyết, hơi thở tràn ngập lửa nóng thổi vào da thịt Giang Tuyết.

Lục Minh thần sắc tự nhiên trở lại đại sảnh.

Lục các chủ đang cùng Sở trưởng lão nói chuyện, nhìn thấy cậu đến, nghi hoặc hỏi một câu: “Thiếu chủ không phải nói đi gặp Giang giáo chủ sao?”

Lục Minh cười, giả đồ ngượng ngùng sờ sờ mũi, nói: “Giáo chủ đang bận.” Nói xong, có thâm ý khác liếc Sở trưởng lão một cái.

.

17. Chương 17

Editor: Hồ ly tinh

Sở trưởng lão cau mày, bất động thanh sắc nói: “Vậy làm phiền thiếu chủ rồi.”

Lục Minh ý cười không giảm: “Đâu có, ai lại phá hỏng việc của Giáo chủ chứ.”

Bầu không khí trong đại sảnh yên tĩnh lại, mặt Sở trưởng lão khẽ biến. Lục các chủ như không hay biết, quay đầu nói với lão: “Thất lễ, Thiếu chủ của chúng tôi tính tình bốc đồng, không cố ý mạo phạm Giáo chủ đâu. Nhưng trưởng lão không cần nghiêm mặt thế đâu ha, đây là việc vui mà.”

Phân đà chủ vội ho một tiếng, thuận miệng kết thúc đề tài.

“Ồ? Chẳng lẽ không đúng sao?”

Sở trưởng lão nặng nề nhìn cậu ta: “Sao thiếu chủ lại quan tâm tới việc riêng của Giáo chủ nhà chúng tôi vậy?”

“Trưởng lão không tin ta?” Lục Minh vô tội buông tay “Ngài có dám đi theo ta đến nhìn tận mắt không?”

Hữu hộ pháp đang đứng ngoài hành lang ngăn người thì thấy tình hình lúc này không ổn lắm. Không hiểu sao mặt Sở trưởng lão đen sì chẳng khác nào muốn giết người, bước nhanh đi tuốt đằng trước, Phân đà chủ cùng mấy người Trường Sinh Đường theo sát phía sau, đoàn người trực tiếp đi về phía phòng của Giáo chủ.

Hắn cuống quýt hít sâu một cái, cao giọng hét một tiếng:

“Trưởng lão đến có việc —— “

Sở trưởng lão tức giận cho hắn một bạt tai văng vào tường.

Lão nhanh chân đi đến trước đẩy mạnh cửa, hai cánh cửa đơn bạc chịu không nổi kinh lực của lão rầm một tiếng vỡ nát, cửa phòng mở rộng.

Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, sắc mặt Sở trưởng lão vô cùng khó coi. Lão phẫn nộ âm trầm gất gao nhìn chăm chăm hai người trong phòng, xung quanh rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Phân đà chủ bên cạnh giật hết cả mình, cả người phẫn nộ đến bốc hỏa.

Hai người trong phòng đã tách ra. Tuy Giang Tuyết đang cau mày nhưng trên mặt vẫn dẫn theo mấy phần khả nghi. Tầm mắt Sở trưởng lão hạ xuống cổ y, trên làn da trắng nõn hiện lên vết hồng loang lổ, đặc biệt chói mắt.

Tả hộ pháp đứng trước người Giang Tuyết. Sắc mặt hắn không tốt, lồng ngực phập phồng, hiển nhiên là do khí tức hỗn loạn trong cơ thể gây nên.

“Giáo chủ!”

Sở trưởng lão giận không nhịn nổi, khí thế hùng hổ quở trách, gia cụ trong phòng tựa hồ cũng chấn động. Nếu là kẻ nhát gan chắc lúc này đã hai chân run cầm cập tè ra quần bỏ trốn.

Giang Tuyết bị tiếng gọi lớn bất thành linh làm đau đầu. Người ngoài cửa mỗi người mỗi vẻ nhìn bọn y chăm chăm. Lục Minh hai tay ôm ngực, nhàn nhàn dựa ngoài cửa, cười như không cười.

Nhận được ánh mắt của Giang Tuyết, Lục Minh chớp mắt nhìn lại, trong miệng phát ra tiếng hừ khinh bỉ. Không nhẹ không nặng, vừa vặn có thể lọt vào tai mọi người, như một con dao sắc bén rạch một đường lên

bầu không khí đang căng thẳng.

Để người Trường Sinh Đường phá vỡ cục diện, sắc mặt Sở trưởng lão đen thêm mấy phần. Đường đường một Giáo chủ Ma giáo, mặt ngoài có bao nhiêu thanh cao cao ngạo, giờ lại tuyên đàm giữa ban ngày cho người xem, còn là loại ai cũng đồng ý cho lên giường.

Dưới cơn thịnh nộ, động tác phát tay của lão không không chế được dùng lực rất lớn: “Tả hộ pháp Tề Nguyệt Giáo, đại nghịch bất đạo, bôi nhọ bản giáo, phạm thượng làm loạn, bắt nạt giáo chủ, tội lỗi đáng chém!”

Phân đà chủ hô to: “Người đâu!”

Giang Tuyết cả kinh, lập tức gỡ tay Tả hộ pháp ra nhưng không được. Hắn đứng trước mặt Giang Tuyết, không quay đầu lại, cũng không phản bác. Giang Tuyết không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, quát mọi người: “Làm cái gì! Lui hết ra cho ta!”

Sở trưởng lão ra lệnh một tiếng, lập tức có người tiến lên giữ tay Tả hộ pháp.

Giang Tuyết muốn ngăn cản, Sở trưởng lão giận dữ đánh gãy hắn: “Giang Tuyết!” Âm thanh nặng nề, như mây đen dày đặc tối tăm cất giấu lời đing vạ quân.

Giang Tuyết không để ý. Nếu không kỳ người Trường Sinh Đường còn đang nhìn, y chắc chắn sẽ cướp người lại.

“Giáo chủ!” Thấy Giang Tuyết thực sự khác thường, Phân đà chủ cũng tức đến nổi phổi: “Người muốn làm gì!”

Có người tiến lên giữ Giang Tuyết lại, Giang Tuyết giận đến phát run: “Cút hết cho ta!!!”

“Người hồ đồ đủ chưa?” Sở trưởng lão giận dữ cười, hạ thấp giọng nói với Giang Tuyết: “Người còn nhớ người là giáo chủ hả?”

Tả hộ pháp bị mấy người vững vàng áp chế quỳ trên mặt đất, khi bị bắt cũng không phản kháng. Sở trưởng lão từ trên cao nhìn xuống hắn: “Người cho rằng người là ai? Tề Nguyệt Giáo nuôi người mấy năm nay, để người cắn lại báo ân hả?!”

Tả hộ pháp quỳ trên mặt đất, không nói nửa lời. Hắn ngẩng đầu nhìn Giang Tuyết, lắc lắc đầu. Nhìn quét qua mọi người ở đây, có phần nộ, có ngạc nhiên xem thường, còn có bỏ đá xuống giếng...

“Thuộc hạ biết tội.”

Âm thanh từ trong cổ họng hần phát ra, giữa gian phòng hỗn loạn lại vô cùng rõ ràng.

Sở trưởng lão cười lạnh. Coi như hần thức thời, còn biết hộ chủ. Giang Tuyết sững sốt, y siết chặt nắm đấm: “Không phải!”

Từ rất lâu rồi Giang Tuyết đã quên mất nhịp tim của mình còn có thể vội vã chập chững như vậy, quá thất thố.

Sở trưởng lão tiện tay rút bội kiếm của một giáo chúng bên cạnh. Kiếm khí lạnh lẽo trước mắt mọi người loáng một cái liền kề trên cổ Tả hộ pháp.

Tả hộ pháp quỳ trên mặt đất im lặng, dường như không nhận ra kiếm đang kề trên cổ.

Giang Tuyết chậm rãi quay đầu nhìn Sở trưởng lão cầm kiếm, vẻ mặt không thể tin nổi: “Trưởng lão...” Y hậu tri hậu giác cảm thấy sau lưng lạnh ngắt, tim khẽ nhói.

Sở trưởng lão không nhìn y, lão xoay qua đối mặt mọi người, không sợ mọi người kinh sợ nói: “Hôm nay ở trước mặt mọi người, thanh lý môn hộ rắn đe.”

Giang Tuyết lần thứ hai giằng co, người bên cạnh không dám giữ chặt, chỉ có thể luống cuống siết vai Giang Tuyết, miễn cưỡng hạn chế động tác của y.

Tim Giang Tuyết khẽ nứt. Y rất sợ, đã không thể suy nghĩ gì khác: “Buông ta ra!”

Sở trưởng lão lạnh mắt nhìn y giãy dụa, phần nộ càng lúc càng cao. Trong tay lão lóe ra hàn quang mũi kiếm, không chút lưu tình trực tiếp đâm xuống người trước mặt. Chiêu này dùng hết sức lực, kiếm thế tỏ rõ quyết ý phải giết chết người kia.

Giang Tuyết trợn to hai mắt.

Thanh kiếm sắc bén gai nhọn đâm vào cơ thể hần, dễ dàng như chém giấy. Máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy ra, thấm đẫm vạt áo hần.

Tiếng thân thể huyết nhục bị đâm xuyên, ngán ngủi mà rõ ràng. Thanh kiếm kia phảng phất trong nháy mắt cũng đâm một mũi vào tim Giang Tuyết.

Sở trưởng lão mặt không đổi sắc buông tay, thanh kiếm cắm trong thân thể hần bất động.

“Trưởng lão!”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, bọn họ thả Giang Tuyết ra.

Y đứng tại chỗ, không cử động. Trên mặt một mảnh mát mẻ, y phản ứng lại, đưa tay lên xoa, xoa ra một tay đầy nước mắt.

... Khóc?

Giang Tuyết ngơ ngác, tay cũng không biết thả xuống. Khí lực toàn thân giống như bị hút hết trong giây phút đó.

18. Chương 18

Editor: Hồ ly tinh

Trước mắt một mảnh đen tối. Thân thể nằm trên một chỗ bằng phẳng, không khống chế nhẹ nhàng lung lay. Một loại âm thanh xào xạc từ bốn phía gián đoạn truyền vào lỗ tai hắn.

Tả hộ pháp suy nhược mở mắt ra.

Thấy đồ vật trước mắt đều lay động theo nhịp điệu, âm thanh tựa tựa tiếng bánh xe chạy giống hệt trong mộng.

Hắn đang nằm trên một xe ngựa đơn sơ đi trên đường. Hắn trì độn nghĩ, hóa ra mình không chết, không biết bị người mang đi lúc nào. Vết thương trước ngực được băng bó sơ qua, không chảy máu nữa.

Vết thương tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có hơi sâu, lúc này còn có chút đau mơ hồ. Hắn bưng vết thương chậm rãi ngồi dậy.

Xe ngựa không nhanh không chậm đi về phía trước. Màn xe theo xe ngựa lắc lư qua lại tung bay, bên ngoài xuyên vào một tia nắng màu trắng, bóng lưng người đánh xe đập vào mắt hắn. Tiếng bánh xe dè trên cát đá nghe vào tai vô cùng thân nhiên vững vàng.

Bình tĩnh đến mức như thể cái gì cũng chưa từng xảy ra.

“Tĩnh rồi?” Là giọng của một người đã lớn tuổi. Người kia không quay đầu lại, tiếp tục vội vàng đánh xe.

Tả hộ pháp vén màn xe lên, bên ngoài là một mảnh hoang sơn dã lĩnh, chung quanh đều là cảnh tượng xa lạ, cũng không biết đã đi khỏi Phong Châu bao xa.

Hắn trầm mặc một chút, hỏi bóng lưng kia: “Giáo chủ đâu?”

Đối phương cười một tiếng: “Giáo chủ cái gì... Người tưởng người vẫn người của Ma giáo à?”

Hắn sửng sốt, tiện đà nói: “Tiền bối, giáo chủ thế nào rồi?”

Ông lão kia cũng không để tâm hắn không trả lời, tay vững vàng mà lái xe, thấy hỏi thì đáp: “Có người nhờ ta nói với người... Đi cũng đã đi, đừng trở lại nữa.”

Tả hộ pháp nhìn chằm chằm bóng lưng kia, mắt máu quá nhiều khiến sắc mặt hắn hơi trắng bệch: “Giáo chủ, y...”

Đường như không chú ý tới người phía sau cảm xúc chập trùng, bóng lưng ông lão vô cùng bình tĩnh, nói: “Giờ người muốn làm gì?”

“Ta chỉ muốn biết...”

“Người không cần biết.”

Tả hộ pháp cau mày.

Người kia cũng không quản phản ứng của hắn, trước sau chỉ dùng bóng lưng đối diện với hắn.

“Lúc Giang Tuyết năm tuổi, có một con thỏ chết đi.” Lão thản nhiên nói, như đang nói vài câu chuyện phiếm không quan trọng, lão nói: “Không phải bị giết, cái gì y cũng không hiểu, cũng không kịp nhìn kĩ thì con thỏ đã tắt thở. Không phải vật gì đáng quý, chỉ là một con thỏ... Thế nhưng đó dù sao cũng là đồ của một đứa bé. Trẻ con rất cố chấp, một khi đã thích sẽ không từ bỏ.”

Lão dừng một chút, nói tiếp: “Chết thì chết, sau một quãng thời gian, Giang Tuyết cũng không buồn nữa. Trưởng lão từng nói, người của Ma giáo tuyệt đối không được thương hại.”

Tả hộ pháp không lên tiếng.

“Một kiếm kề lên cổ người lúc đó nếu trưởng lão thật sự hạ kiếm, cái mạng nhỏ của người chắc chắn đi tong. Kết quả lão vẫn thay đổi đường kiếm, ” Lão vừa nói vừa rung đùi đắc ý “Này, tiểu tử, người lúc đó có tránh đi đúng không?”

Một kiếm kia không đâm vào cổ. Hắn bất động thanh sắc nhích thân hình, đường kiếm nhìn như thế công tàn nhẫn đuổi tận giết sạch. Trong chớp mắt, mũi kiếm lại miên cưỡng đâm xuống cách chỗ yếu hại chừng hai tấc.

Giọng hần nhỏ lại, lẩm bẩm: “Nhưng trưởng lão cũng nói, con thỏ kia vô tội.”

“Người không nên trách ông ấy, nếu không phải người Trường Sinh Đường cũng ở đó thì chuyện sẽ không xảy ra như vậy.”

Trong buồng xe yên tĩnh. Tả hộ pháp bưng vết thương, lạnh lùng mở miệng: “Các người cho là giáo chủ cái gì cũng có thể quên sao?”

Ông lão tiếp tục tự nhiên nói: “Người biết tại sao giáo chúng đều không có tên không?”

“Không có tên rất tốt, rất thuận tiện. Người có thể là Tả hộ pháp, ta cũng có thể là Tả hộ pháp, ai cũng có thể. Tả hộ pháp chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu thôi, đổi thành ai làm cũng như nhau.”

“Người là ai? Không còn cái tên này, người chẳng là cái thá gì.”

Người phía sau không phản ứng. Ông lão nói xong, kéo tay chậm rãi xoay người, hoạt động gân cốt một chút sau khi ngồi bất động hồi lâu. Lão híp mắt nhìn mây trời, bầu trời trong xanh, gió nhẹ từ từ, là thời tiết tốt để gấp rút lên đường.

Lão nói với người phía sau: “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Viễn vọng sơn vô lộ, nhìn lại quy vô môn.

Lão nghe người phía sau nói: “Đưa ta về Phong Châu đi, tiền bối.”

“Giang Tuyết đã không còn ở đó nữa.”

“Ta biết, sẽ không kéo thêm phiền phức cho tiền bối đâu.” Thanh âm hần suy yếu nhưng rất kiên quyết.

Ông lão dừng một chút, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng. Lão bất mãn oán giận nói: “Mấy người trẻ tuổi các người chả có ai làm người ta bớt lo cả!” Tay siết cương ngựa, xe ngựa chậm rãi quay đầu.

19. Chương 19

Editor: Hồ ly tinh

Hữu hộ pháp gõ cửa phòng: “Giáo chủ, có khách quý đến.”

Vị khách quý kia lai lịch không nhỏ, chưa thấy người nhưng mới lễ vật ra mắt thôi đã mệnh mông cuộn cuộn đến mấy chục người khiêng, lựa hồng buộc quanh rường, làm như sợ người khác không hiểu ý đồ của người tới vậy.

Trong phòng không có âm thanh. Hữu hộ pháp đẩy nhẹ cửa tạo ra một cái khe xem: “Giáo chủ?”

Vẫn không có người đáp. Hắn không thể làm gì khác hơn là trực tiếp đẩy cửa vào: “Giáo chủ?”

Trong gian phòng to lớn yên tĩnh trống không, làm gì có bóng dáng Giáo chủ. Hữu hộ pháp nghi hoặc, giáo chủ rõ ràng vừa mới ở trong phòng, cũng không thấy người xuất môn, chẳng lẽ y đi nơi khác rồi?

Đột nhiên có người vỗ vai hắn một cái.

Hữu hộ pháp giật mình, thấy người đến là ai, mắng: “Người bước đi không phát ra tiếng à?!”

Người kế nhiệm Tả hộ pháp là một người cao to rắn chắc, bốn chữ trung thành tin cậy đều viết rõ trên mặt. Thấy Hữu hộ pháp buồn bực, hắn khéo léo gọi một tiếng: “Đại ca.” rồi nói tiếp “Trưởng lão đang tìm giáo chủ.”

Hữu hộ pháp bất đắc dĩ: “Giáo chủ trốn rồi.”

Giang Tuyết vốn đã trầm mặc ít nói, giờ lại thường xuyên trốn đi, không cho bất kì ai tới gần. Bình thường lại càng yên lặng, cũng không tiếp xúc với ai, đem mình giấu trong kén dày đặc kín mít. Nhưng nếu là việc Giáo chủ nên làm, y vẫn không mặc kệ. Y thần thờ hoàn thành công việc, giữ nguyên bộ dáng Giáo chủ trong mắt bọn họ.

Rõ ràng bên cạnh Giang Tuyết có rất nhiều người, thế nhưng ngoại trừ Tả hộ pháp trước đây, y đều trầm mặc một người ăn cơm, một người ngủ, một người làm việc... Còn giữ một bộ không thích không buồn, giống bất kể người khác làm cái gì y cũng sẽ không có phản ứng nào.

Một tháng trước, Hữu hộ pháp dẫn Tả hộ pháp mới nhậm chức đến gặp Giang Tuyết.

Hữu hộ pháp cúi thấp đầu chờ Giang Tuyết cho ý kiến, một trái tim sốt sáng treo lơ lửng, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Hắn chờ thật lâu, Giang Tuyết lại không phản ứng từ đầu đến cuối.

Đặc biệt yên tĩnh. Chờ càng lâu, trong lòng càng không chắc chắn. Nơm nớp lo sợ nâng mắt lên nhìn mới phát hiện Giang Tuyết đã không ngồi ở đó nữa.

Hắn đứng thẳng eo, thở dài.

Tả hộ pháp mới nhậm chức cứ thế coi như từng gặp Giáo chủ, cùng Hữu hộ pháp ở cạnh y. Mà giáo chủ tựa hồ rất không thích nhìn thấy hắn, vừa thấy hắn liền trốn.

Lúc này Tả hộ pháp thấy trong phòng không có ai, hỏi: “Ta đi thư phòng tìm xem nhé?”

Hữu hộ pháp gặp khó, Giáo chủ quấy rối không khả quan, cũng không thể nói với Sở trưởng lão là Giáo chủ không muốn gặp khách nên trốn mất rồi. Hắn cau mày suy nghĩ nên làm gì, vừa đi ra ngoài, vừa hỏi Tả hộ pháp: “Người kia lai lịch thế nào?”

Người trong Ma giáo đã qua rất nhiều năm mới lại thấy tràng diện long trọng như vậy. Lễ nghi đầy trùng, thanh thế cuộn cuộn, tình cảnh khí phái, mặc dù là lần đầu tiên đến nhà, Sở trưởng lão còn tự thân xuất mã, mời mấy vị trưởng lão thoái ẩn xuống núi, lúc này đang ở phòng lớn tiếp khách quý.

Tả hộ pháp đi cạnh hắn, ngoan ngoãn trả lời: “Chỉ nghe nói là người của Vô Lâm Minh, một vị công tử họ Mộ. Từ đại hội Phong Châu mấy tháng trước vừa gặp đã thương Giáo chủ. Vì khi đó giáo chủ che giấu thân phận, hắn tìm rất lâu, hôm nay mới tìm đến được đến đây.”

Hữu hộ pháp không rõ: “Họ Mộ?”

Phía trước phái người đến thúc, hắn đau đầu nói: “Trưởng lão còn đang chờ, người đi thư phòng tìm đi, ta đi chỗ khác xem thế nào, tay chân nhanh chút.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi phòng.

Lúc này trên nóc nhà, Giang Tuyết mà tất cả mọi người đang tìm kiếm một thân một mình ngồi đó. Một tay y chống đầu, mặt không đổi sắc nhìn cây đào xa xa trong vườn hoa, không nhúc nhích, như đang ngăn người. Y nghe mấy người ở phía dưới tìm y, vờ như không nghe thấy mà tiếp tục phát ngốc.

Không lâu lắm, tiếng bước chân tìm kiếm rời khỏi phòng y.

Ánh mặt trời rực rỡ. Ngũ quan Giang Tuyết hồ hững lạnh nhạt bị phủ thêm một tầng mỏng ánh sáng, dưới ánh mặt trời cũng hóa không ra băng.

Y có thể ngồi yên như này một ngày. Cái gì cũng không làm là tốt nhất.

Dưới chân lần thứ hai truyền đến cửa phòng bị đẩy vào.

Những người kia không tìm được y, đại khái cũng chỉ có thể tản ra kiểm tra xung quanh. Giang Tuyết một lần nữa thay đổi tư thế, nghĩ xem có nên đổi chỗ không. Đột nhiên tiếng bước chân trong phòng đi tới trước cửa sổ, tới gần mặt tường Giang Tuyết đang ngồi.

Giang Tuyết vừa muốn đứng dậy, cửa sổ bị người mở ra. Y nhú nhú mày, những người này sao có thể tìm tới đây, lần sau không trốn chỗ này nữa.

Người kia mở cửa sổ, như sớm có kinh nghiệm trèo qua cửa sổ nhảy lên. Tuy hấn thân thủ gọn gàng nhưng hai chân vừa chạm nóc nhà, cũng chỉ kịp nhìn thấy một vệt góc áo màu trắng từ mái hiên lượn xuống, nhanh đến mức như ảo giác giữa ban ngày.

Nếu không nhìn kỹ, sẽ không chú ý tới.

Giang Tuyết nhanh chóng nhảy xuống nóc nhà, trong lòng kinh ngạc, người kia thật giống như đã sớm biết vị trí của y. Y tránh được mấy kẻ đang tìm y, định quay về phòng mình nhưng lại thấy không phù hợp lắm, chắc chắn sẽ còn có người đến đó tìm y.

Chân khựng lại, chọn một con đường không ai chọn, đến một gian phòng trống đã lâu trong sân.

Đây là nơi ở trước đây của Tả hộ pháp. Bị bỏ trống mấy ngày nay, ngày thường bốn phía yên lặng, là nơi có ít người tới.

Giang Tuyết có chút thất vọng. Y vừa mới đóng cửa lại, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân tán loạn của Hữu hộ pháp: “Giáo chủ, đi ra đi! Trưởng lão không tìm người nữa!”

Lừa y đây mà, không tìm y còn tới chỗ này làm chi. Giang Tuyết cảm thấy rất phiền. Thanh âm Hữu hộ pháp đã đến cửa. Còn phải đi tìm một chỗ trốn hẩn.

Y đứng ở sau cửa yên tĩnh chờ Hữu hộ pháp đi ra. Lúc này từ chỗ tối đột nhiên duỗi ra một cánh tay nhẹ nhàng che miệng y, sau lưng bị một thân thể dựa vào.

Có người!

Giang Tuyết lạnh sống lưng, lập tức giằng co. Người này vẫn luôn trốn ở chỗ này, vậy mà y không phát hiện! Một loại sợ hãi không biết nguyên nhân nháy mắt chiếm lấy tim, Giang Tuyết dùng hết khí lực muốn thoát khỏi kiềm chế phía sau. Hoặc là, chỉ cần đụng tới cánh cửa kia, phát ra một tiếng vang, Hữu hộ pháp ngoài cửa sẽ phát hiện...

“Tô Tô.”

Người sau lưng đột nhiên lên tiếng.

Trong yên tĩnh, chất giọng trầm thấp ôn nhu vang lên, Giang Tuyết mới rồi còn kịch liệt giãy dụa ổn định lại ngay lập tức.

Thanh âm này thực sự quá quen thuộc. Y tưởng nhớ nó trong lòng rất nhiều lần, nhớ đến đau đớn, không dùng được. Không biết có phải là thật hay không, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà nghe vào trong tai, trong lòng Giang Tuyết chua xót như mơ xanh tháng ba.

“Tô Tô...” Hần lại gọi một tiếng, hai mắt Giang Tuyết ề ề, nước mắt lập tức dâng lên.

Hữu hộ pháp mới vừa đi tới cửa, lại bị người gọi trở lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Người sau lưng xoay Giang Tuyết đông cứng tại chỗ lại. Giang Tuyết vẫn chưa chuẩn bị xong, nước mắt chảy dài. Y cau mày, đưa tay liềm mạng lau, nước nở hỏi hần: “Người đi đâu?”

Một bàn tay lớn ấm áp giúp Giang Tuyết lau hết nước mắt, Giang Tuyết biết như này rất không tiền đồ, nhưng y càng khóc càng không ngừng được. Hốc mắt khóc đến đỏ bừng, làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt.

Hần luống cuống lau nước mắt cho Giang Tuyết, sau đó phát hiện Giang Tuyết càng khóc càng to, không thể làm gì khác hơn là ôm cả người y vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về, sợ y khóc mệt.

Giang Tuyết cách một tầng nước mắt nhìn mặt hần, càng khóc càng không nín được. Vừa khóc vừa hỏi hần: “Sao râu lại dài ra rồi...”

Mấy tháng không gặp, cả người hần thay đổi rất nhiều. Thoạt nhìn có vẻ vai rộng hơn trước, khí chất trở nên anh khí trầm ổn, thêm vài sợi râu mép, nhiều thêm mấy phần nghiêm nghị.

“Tô Tô không thích thì cạo nó.” Từng chữ đều ôn nhu, yên lòng phục tùng.

Sau đó, Giang Tuyết khóc ra tiếng. Cả người khóc thút tha thút thít như muốn uất ức mấy tháng qua khóc hết ra.

Hần ôm Giang Tuyết chặt hơn, trong thanh âm mang theo dung túng: “Khóc đi, khóc đi.”

“Sau đó Tô Tô muốn làm cái gì thì làm cái đó, không ai có thể quản người”. Hần động viên xoa lưng Giang Tuyết, động tác mềm nhẹ “Chúng ta không làm Giáo chủ, được không?”

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hồ ly tinh

Mắt mũi Giang Tuyết ửng hồng, mi mắt ướt nhẹp. Sau khi khóc lớn một trận giọng cũng khàn đi, nghe vào tai rất mềm yếu: “Thật không?”

“Thật.” Hấn xoa đầu Giang Tuyết.

Giang Tuyết đỏ mặt, nắm lấy vạt áo kéo hấn cúi người xuống. Y khóc đến suyễn khí, khẽ nhíu mày, mang theo khuôn mặt loang lổ nước mắt hôn nhẹ lên môi hấn.

Thật nhẹ nhàng, như trực tiếp hôn vào tim người ta.

Lần này đổi thành hai mắt Tả hộ pháp ê ẩm. Hấn không nhịn được ôm Giang Tuyết nức nở vào ngực lần nữa, hôn lên nước mắt trên mặt y: “Tô Tô...”

Lần này hấn không muốn buông ra nữa.

Hấn mang Giang Tuyết về phòng. Dùng khăn ướt thay y lau mặt.

Hữu hộ pháp ở ngoài cửa đi vào. Giang Tuyết ngồi quay lưng với hấn, ngẩng mặt cho Tả hộ pháp lau. Nghe có người vào cũng không phản ứng, vô cùng an tĩnh, vô cùng ngoan ngoãn.

Hữu hộ pháp hơi kinh ngạc. Hấn thấy Tả hộ pháp, ánh mắt biến thành hoài niệm, nói với hấn: “Mộ công tử, trưởng lão ở phòng lớn chờ người.”

“Được.” Tả hộ pháp tâm tình tốt, ngẩng đầu cười với Hữu hộ pháp.

Hữu hộ pháp đi ra ngoài.

Khăn ướt che trên mặt Giang Tuyết. Cúi đầu, khăn liền rơi vào tay. Đồng tử đen láy của Giang Tuyết nhìn hấn, khóe mắt mang theo điểm hồng: “Mộ công tử?”

Hấn hôn khóe mắt Giang Tuyết, nói: “Ta đổi tên.”

Giang Tuyết chớp mắt, hỏi hấn: “Tên gì?”

“Họ Mộ, Mộ trong ái mộ.” Hấn giặt lại khăn, vải ướt lần nữa phủ lên mắt y: “Tên độc nhất một chữ, Tô.”

Giang Tuyết không nhìn thấy hấn, chỉ cảm thấy trong giọng nói của hấn mang tâm ý mềm mại cực kì. Chẳng trách mọi người đều nói, nhu tình như nước.

Sở trưởng lão nghe bảo hôm nay Giang Tuyết muốn đi, ngoài ý muốn không nói thêm gì khác.

Giang Tuyết để ý thấy mấy vị trưởng lão trong tộc nhìn thấy Mộ công tử thần sắc đều rất phức tạp, nụ cười trên mặt vô cùng chu đáo, chẳng biết vì sao lại có vẻ hơi lúng túng.

Sau đó thì Giang Tuyết cũng hiểu vì sao bọn họ để y đi thoải mái như vậy. Nghe nói Trường Sinh Đường vô duyên vô cớ trở thành mục tiêu của Võ Lâm Minh, đạo này bị đánh rất mạnh. Còn một hơi lại không cho chết, giữ lại tiếp tục đè ép.

Giang Tuyết trên người đeo bao bố nhỏ, khom người chào Sở trưởng lão: “Trưởng lão, ta đi.”

Sở trưởng lão gật gù đầu. Lão liếc qua Mộ công tử bên cạnh rồi mới nói: “Đi đi. “

Giang Tuyết cười ngựa, phía sau theo một đám Võ Lâm Minh. Còn Giáo chúng Tề Nguyệt Giáo thì ở phía sau nhìn theo hai người rồi đi.

Giang Tuyết thẳng tắp ngồi trên yên ngựa, vẻ mặt nhàn nhạt, dọc đường không quay đầu lại.

Mộ Tô trước sau như một chăm sóc Giang Tuyết vô cùng thoả đáng, không cần người khác nhúng tay. Đến lúc ăn cơm, hấn mở bao bố trên người Giang Tuyết, lấy ra một hộp điểm tâm.

Giang Tuyết ăn xong một khối thì đưa tay ra. Hấn ngồi bên cạnh nhận lấy, cầm khăn vuông chuẩn bị kỹ càng sạch sẽ thay y lau tay.

Động tác của hai người thực sự quá mức tự nhiên làm mấy người phía sau chú ý, cảm giác lần này như đang mời thêm một vị chủ nhân về.

“Tô Tô”. Hấn lau mảnh vụn bên miệng Giang Tuyết, “Không hỏi chúng ta đi đâu sao?”

Giang Tuyết nhìn hấn, lắc đầu.

Hấn chiếu cố Giang Tuyết rất nhiều năm, Giang Tuyết chưa bao giờ thiếu người hầu hạ, thế nhưng hấn luôn luôn tự lập tự tin. Đây là lần đầu, Giang Tuyết đem cả tâm lẫn thân đặt trên người hấn.

Mỗi ngày ở Ma giáo đều trôi qua trong căng thẳng. Hấn phong bế mình tại một nơi chật hẹp. Thật vất vả, nơi đó mới lọt vào một tia sáng. Hấn nguyện ý Giang Tuyết ỷ lại hấn, hấn không thể làm cho Giang Tuyết mãi mãi ỷ lại hấn như vậy.

Đoàn người đi được nửa đường thì dừng lại nghỉ ngơi.

Hai người ngồi trên tảng đá ngầm hoàng hôn. Tựa đầu vào bả vai người bên cạnh, hơi híp mắt lại nhìn ánh sáng đỏ rực nơi chân trời xa xa. Con người giống như hắc diệu thạch dung nhập lưu quang rạng rỡ, ngũ quan cũng dát lên một tầng nắng chiều nhu hòa.

*Hắc diệu thạch: hay còn gọi là Obsidian, đá vỏ chai, hắc diện thạch là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.

Hấn cúi đầu dùng râu cọ cọ mặt Giang Tuyết. Giang Tuyết không nhịn được rụt cổ lại, hoàng hôn cũng không ngắm, vùi đầu chôn mặt vào vai hấn, không cho hấn chạm vào.

Hấn cười tiếp tục đùa Giang Tuyết, đưa tay nâng đầu y lên.

Giang Tuyết trốn tránh không chịu nhìn hấn, phát ra một tiếng cười khẽ. Ngón tay chạm tới mặt Giang Tuyết, Mộ Tô đột nhiên ngậy ngấn cả người.

Làn da Giang Tuyết giống như sứ, trắng toát nhẵn nhụi. Dưới ngón tay lôm vào một chút, là lúm đồng tiền nho nhỏ. Khéo léo tinh xảo, xúc cảm lại khiến người ta run rẩy trong lòng.

Hấn nói không ra lời.

Gió nhẹ man mát lúc chạng vạng thổi qua hai người. Hấn quay đầu, hôn lên tóc Giang Tuyết. Ngón tay kia vẫn không nỡ lòng dời đi.

Như này đã không thể tốt hơn. Thật sự.

————— Toàn Văn Hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-ma-giao-co-lum-dong-tien>